

Adventes Vēstis

2014. gada augusts, #08 (222)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
KĀPĒC VIŅI
ATNĀCA?

ATZIŅAS NO
VISPASAULES
VESELĪBAS
KONFERENCES

VĒL PAR CEĻA
MEKLĒTĀJU
NOMETNI

JAUNIEŠI GYC
KONFERENCĒ
UN IMPACT

INTERVIJA AR
DZIESMU AU-
TORI VIZMU
DRIKI

Latvijas ziņas	4
Veselība	9
Tēma	12
Intervija	16
Vārds mācītājam	18
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Vasara un draudze

Šī žurnāla centrālo rakstu noteikti varētu izvērst biežā grāmatā. Katram no jums ir savs stāsts, kāpēc tie no jums, kas ir draudzes locekļi, esat draudzē. Kā jau tālākajās lappusēs lasīsiet, mēs gribējām turpināt iesākto tematu par atnākšanu vai aiziešanu no draudzes. Ziemā interesants bija raksts par tiem, kas ir aizgājuši no draudzes. Bet lai aizietu, vispirms ir jāatnāk. Mēs patiešām ceram, ka šiem cilvēkiem, kuru piedzīvoto varēsiet izlasīt, un arī jums, kas varētu mums pastāstīt savu stāstu, nebūs jāviļas draudzē, kurā esat.

Mēs ļoti priecāsimies, ja kādreiz atsūtīsiet, kā un kāpēc jūs esat atraduši Dievu un draudzi. Šādi raksti iedrošina.

Bet kā jau parasti, ziņas un raksti žurnālā ir dažādi. Priecājamies par Bauskas draudzi, kas nosvinējusi savu 90 gadu jubileju. Vēl vakar skatījāmies fotogrāfijas, kur mēs vairāki spēlējām vijoles Bauskas draudzes 60 gadu jubilejā. Un tas nemaz nešķiet tik sen. Arī par vijolnieku ansambli, kura vairs nav, varēsiet izlasīt šajā žurnālā.

Prieks par jauniešiem, kas šovasar varējuši piedalīties dažādos pasākumos ārpus Latvijas. Zinām, ka nesen arī Ceļa meklētāji atgriezās no lielās nometnes Eiropā – par to droši vien plašāk varēsiet lasīt septembra numurā.

Galū galā rudens ir teju ar roku sasniedzams. Šogad Dievs dāvāja iespēju piedzīvot saulainu un karstu vasaru. Jācer, ka esam pietiekoši sasildīti, lai silto sauli varētu izgaršot ne tikai saldajos rudens augļos vien.

Lai Dievs svētī, lasot šo žurnāla numuru! Izbaudiet vēl pēdējās vasaras dienas, un noteikti vēlām bērniem un jauniešiem Dieva doto gudrību, skolas gaitas atsākot!

Aidis Tomsons

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī.

Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Vāka foto:
Daniels KŪMS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Veidosim jaunas draudzes!

No 12. līdz 16. augustam Latvijā viesojās Ziemeļamerikas divīzijas Evaņģēliski zācības institūta draudžu dibināšanas nodaļas vadītājs un Endrjūsa universitātes pasniedzējs Toms Evanss. Lekcijās un nodarbībās tika aplūkoti jautājumi, kas attiecas uz jaunu draudžu veidošanu un esošo draudžu garīgās veselības uzlabošanu.

Kāpēc, piemēram, Latvijā būtu jādomā par jaunu draudžu veidošanu, ja vairākās jau esošajās draudzēs emigrācijas, sabiedrības sekularizācijas un citu objektīvu iemeslu dēļ jau tā cilvēku skaits ir sarucis? Atbilde ir ļoti vienkārša: jaunas draudzes aizsniedz tos cilvēkus, kurus esošās nespēj aizsniegt, bet savukārt draudzēs, kuras uzsāk jauno draudžu projektu, uzlabojas iekšējais mikroklimats. Turklāt cilvēki, iesaistoties šajā kalpošanā, palīdz gan garīgi, gan skaitliski pieaugt arī jau esošajai draudzei.

Dzīva un augoša draudze ir tāda draudze, kur cilvēki ir ieguvuši spējas saskatīt citu cilvēku vajadzības un uztver tās kā Dieva dotas iespējas. Vispirms, lai palīdzētu cilvēkiem viņu vajadzībās, un, otrkārt, iepazīstinātu viņus ar personu, kura vienīgā spēj atrisināt visas viņu neatrisināmās problēmas, sniegt atbildes uz visiem viņu neatbildētajiem jautājumiem un izglābt no mūžīgas pazušanas visus, kas uzticēsies Jēzum Kristum kā savam Glābējam un sekos Viņam kā patiesi, ieinteresēti un nodevušies mācekļi, paši kļūstot par “Labās vēsts” jeb Evaņģēlija dedzīgiem izplatītājiem, apliecinot to ar savu ikdienas dzīvi.

Elena Vaita apliecina, ka visspēcīgākais arguments par labu kristietībai ir mīlošs un mīlams kristietis. Tāds bija Jēzus Kristus, un tāds ir Dieva ideāls ikvienam no mums.

Uzsākot Jauno mācību gadu, novēlu visiem skolēniem, studentiem, skolotājiem, pasniedzējiem un visiem pārējiem, kuri turpinās mācīties “Kristus skolā”, Dieva svētībām bagātu šo jauno mācību posmu un Svētā Gara apgaismoju skatu, lai katra diena paver jaunas un jaunas iespējas kalpošanai un sevis nodošanai tam darbam, kuru aizsāka Jēzus Kristus un kuru turpināt esam aicināti mēs visi!

“Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.””
(Mateja 28:18-20)

Gaidāmie pasākumi

4.- 5. oktobris

Transeiropas divīzijas Sieviešu kalpošanas nodaļas apmācības seminārs.

31. oktobris - 2. novembris

CM un PM vadītāju garīgās un profesionālas izaugsmes seminārs.

16. novembris

Seminārs bērnu skolotājiem.

29. novembris

Ceļa meklētāju sabats.

Sludinājumi

• Nedārgi izīrēju istabiņu Āgenskalnā. Vēlams studentei/tam. Kontakttālrunis 26527244 (BITE) vai 67626997 (Lattelcom).

Kristības Talsu draudzē

26. jūlija pēcpusdienā Talsu draudzē pulcējāmies kopā, lai kā ik gadu būtu par lieciniekiem īpašajam kristību pasākumam. Mums pievienojās arī Tukuma draudze. Bija īpašs prieks par 5 jauniem cilvēkiem, kas apliecināja savu ticību Jēzum Kristum – 4 no Talsu draudzes, 1 – no Tukuma. Visus jauniesus kristīja mācītājs Tālvāldis Vilnis. Diena bija ļoti piemērota kristībām – Dievs dāvāja brīnišķīgu, saulainu un jauku laiku, kas sildīja visu sirdis. Pasākums izvērtās ļoti jauks – ilgi neredzēti brāļi un māsas, jauki sadraudzības brīži ar sarunām, kopējām dziesmām un lūgšanām, kā arī neizpalika pašu sarūpētā cienasta baudīšana. Ar papildījumu pavadīts laiks ikvienam un jaukas atmiņas jauniešiem, kas iesākuši brīnišķīgu ceļu kopā ar Jēzu. “Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.” (2.Krītiešiem 5:17)

Agnese Višņevska Talsos

Bērnu nometne „Maranata”

Esam bērnu nometnē, draugu nometnē. Skan dziesmas vārdi – himna „Maranata”. Tas ir laimīgs laiks kopā. Bērni ir brīvā dabā, bez vecākiem, valda atmosfēra, kurā var justies brīvs no ikdienas pilsētas burzmas.

Es biju ļoti priecīgs par šādu iespēju iegūt jaunus draugus, lai arī jaunākus par sevi, kā arī satikties jau ar iepriekšējo gadu bērniem. Bet visvairāk priecājos par iespēju uzzināt ko jaunu par savas komandas locekļiem, kas ieradās uz kuģi pirmoreiz. Mūsu nometnes ir tematiskas, šī bija veidota kā kuģis, uz kura ir savs kapteinis, matroži – bērni, un dažādi kuģa darbinieki, kā uz īsta kuģa. Šāda ideja par tematiskām nometnēm radās jau sen, un tagad tiek pastāvīgi īstenota. Tas palīdz bērniem neformāli iejusties, kad mēs cenšamies runāt par Dievu, aicināt uz labestību, kārtību, disciplīnu, tajā pašā laikā ar maigu uzmanību vērtējot atšķirīgu domāšanu un uzvedību.

Darbs nometnē ir specifisks, ne visi ir pieraduši visu dienu būt kopā ar bērniem, uzklaut viņus ne tikai dienā, bet reizēm arī naktīs. Taču pat tie, kam tas patīk, nedēļas beigās jau ļoti nogurst un ilgojas pēc miera. Taču Dievs dod spēkus, enerģiju, visu, kas nepieciešams, lai kalpotu. Pateicība Dievam par to gandarījumu, kādu iegūstam, darbojoties no visas sirds, un par tām rūpēm, kādas Viņš izrāda par mums!

Šogad nometne notika Usmas ezera krasā kristīgas skolas telpās. Pasākumā bija iesaistīti 14 pieaugušie un 26 bērni. Parasti mūsu nometnē var piedalīties līdz 15 gadu vecumam, taču šoreiz klāt bija arī vairāki pusaudži 16 gadu vecumā, viņi bija no Rīgas krīzes centra, kas atrodas Maskavas ielā 178/1. Mēs ticam, ka tā Dieva ticības sēkla, kas tika iesēta klātesošo sirdīs, nebūs tur nonākusi veltīgi, un Debesu Tēvs zina, kad un kā tā uzdzīs un nesīs augļus.

Vitālijs Prihodjko

Frederika piedzīvojumi Eiropā

Šovasar mums atkal bija Dieva pašķirta iespēja sveikt Frederiku Polu Latvijā. Vienīgais sadraudzības vakars un Pola svētruna notika Siguldas draudzē 24. jūlijā. Saspringtie augstskolas eksāmenu grafiki ieviesa savas korekcijas, tāpēc vizīte bija jāsaīsina, un jau nākamajā dienā Frederiks devās ceļā, lai sabatā sludinātu Briseles Starptautiskajā draudzē. Vairākiem cilvēkiem no Latvijas bija iespēja doties viņam līdzi. Briselē viņu uzņēma ļoti silti, cilvēki bija izslāpuši pēc garīgās barības un kāri tvēra katru vārdu.

Bez galvenās svētrunas rīta dievkalpojumā Pols runāja vēl 3 īsākas svētrunas pēcpusdienas programmā – par otro jeb sirds apgraizīšanu, par trīs eņģeļu vēsti Vecajā derībā, par „peldēšanu” (bradājam līdz potītēm, līdz ceļiem, jostas vietai vai esam pilnīgi iegrimuši Svētajā Garā) un par vēstnešiem bez vēsts (vai mēs arī tādi esam?). Kad jau devāmies prom, jauši vai nejauši sajaucām stāvus, un mūs uzrunāja krievu draudzes vecākais, un tā nu Pols ar prieku līdzdalīja vēl 4 interesantas svētrunas krievu draudzītei līdz pašam vakaram.

Kopā 8 svētrunas 8 stundu laikā – pēc Pola vārdiem, tas bija skaistākais sabats viņa dzīvē. Jāsaka, arī manā dzīvē, jo patiešām tik bagātīgu un saturīgu garīgo barību nebiju sen baudījusi! To ļoti atzinīgi novērtēja gan angļu, gan krievu draudzes, un arī viņi paspēja Polu iemīlēt tāpat kā latvieši.

Nākamajās divās dienās papildījās Frederika sens sapnis – apmeklēt Mārtiņa Lutera vietas Vācijā. Satikāmies ar mūsu bīskapa Viļņa Latgaļa ģimenīti un pārējiem draugiem, un visi 11 kopīgi devāmies ekskursijā uz Vartburgas pili Eizenahā.

Vartburgā Luters nonāca pēc otrās uzstāšanās Vormsas koncilā, kur dedzīgi pamatoja un izmisīgi skaidroja reformācijas vajadzību. Pēc tam Erfurtē skatījām Augustīniešu klosteri, kur M. Luters dzīvojis kā mūks. Un, protams, neiztrūkstoši apmeklējām arī Vitenbergu, kur M. Luters pie baznīcas durvīm piesita savas 95 tēzes, kas izmainīja pasauli.

Guntra Cīrulle

Neizmantotās dāvanas

Aidis Tomsons

Tā droši vien jāsaka par mums pašiem. Vairums no mums jau gandrīz 25 gadu garumā šīs dāvanas neizmanto. 80. gadu beigās Latvijas adventistu draudzēs tikai izveidots vijolnieku ansamblis. Bez nosaukuma. Acīmredzot, tolaik ansamblim nosaukums nebija svarīgs, kas šodien liekas dīvaini. Taču visi to bija iesaukuši par Melizandas ansambli.

Melizanda Berga bija šī ansambļa vadītāja. Kā visi kopā atcerējāties, iniciatīva, izrādās, bija nākusi no tolaik sludinātāja Rīgā Valda Zilgalvja. Tieši kad tas bija, vai viņš jau bija ievēlēts par Latvijas draudžu vadītāju, pateikt vairs nevaram.

Laikam uzreiz jāpaskaidro iemesls, kādēļ šo visu rakstu. Pateicoties pāris spēlētāju entuziasmam, šogad pēc gandrīz 25 gadu pārtraukuma tika organizēts ansambļa spēlētāju salidojums. Kā jau varat iedomāties, ansamblis sen vairs nespēlē. Patiesībā bija grūti atcerēties, kas vispār ir bijuši tā dalībnieki. Ansambļa darbības kulminācija bija brauciens 1990. gadā uz Vāciju. Diemžēl pēc Vācijas turnejas kopēja koncertēšana tika pārtraukta.

Un tomēr astoņdesmito gadu beigās adventistu draudzēs šis ansamblis bija pamanīts un novērtēts. Mēs spēlējām gan draudžu jubilejās un svētkos, gan parastos dievkalpojumos. Ar apbrīnu atcerējāties, kā Melizanda mūs dresēja. Daži vispār brīnījās, kā gan viņus, nepavisam ne profesionālus vijolniekus, Melizanda spēja iemācīt spēlēt saskanīgi, un kopējais skanējums tiešām bija labs! Daži, ieskaitot šī raksta autoru, diemžēl vijoli kopš tiem laikiem vairs nav spēlējuši. Šobrīd vijolnieki ir izkaisīti pa dažādām Latvijas draudzēm un pat pasauli. Cik zināms, viena dalībniece dzīvo Moldovā. Savukārt Šveicē dzīvojošā Andrija bija salidojuma iniciatore. Viņai, ciemojoties Latvijā, izdevās vairumu apzināt un sarunāt šo kopējo tikšanos. Vispriecīgāk, protams, bija satikt pašu Melizandu, kuru daudzi nebija redzējuši vairāk nekā 20 gadus. Likās, ka visi esam tādi paši kā pirms 25 gadiem un nemaz neesam mainījušies.

Ar nenoteiktību spriedām, vai varētu sarīkot nākamo tikšanās reizi, taču jau ar vijolēm rokās. Skanētu gan laikam briesmīgi. Bet ja pirms tam mājās atkal patrenētos... Bijām priecīgi, ka tikšanās laikā mums varēja pievienoties arī Valdis Zilgalvis, kurš visaktīvāk centās iedrošināt satikties vēl kādreiz.

Visskaistākās atmiņas saistās ar braucienu uz Vāciju. Tā tolaik izvērsās kā apbrīnojama iespēja. Joprojām brīnāties, kā Valdis Zilgalvis spēja ne tikai noorganizēt visiem izsaukumu, vajadzīgās atļaujas (kuru bija daudz), pat samainīt naudu, kas Padomju savienībā bija liels deficīts, tādā veidā, ka mēs jutāmies Vācijā kā bagātņieki. Ar oficiālo padomju maiņas kursu mēs ar dažiem padomju rubļiem tikām pie liela daudzuma Vācijas markām. Un, protams, uzstāšanās dažādās Vācijas pilsētās – Drēzdenē, kur dzīvojām Adventistu pansijā, Berlīnē un Potsdamā. Pavadījām arī laiku Adventistu izglītības iestādē Frīdensauvā. Turklāt nokļuvām Vācijā vēsturiskā brīdī, kad krita Berlīnes mūris, un, pateicoties vietējam adventistu sludinātājam, varējām nelegāli šķērsot vēl esošo Berlīnes mūri un dažas stundas pavadīt, kā tobrīd šķita, žilbinošajā un kontrastu pilnajā Rietumberlīnē.

Atmiņu šajā braucienā ir daudz. Diviem spēlētājiem tas kļuva par drošāku izšķiršanos kopējas ģimenes veidošanai. Tolaik uz Vāciju no Rīgas braucām ar vilcienu, un atpakaļceļā iemīļējušies Ziedonis un Ilze nepamanīja, ka Varšavā mūsu vilciens jau dodas ceļā, bet viņi palika bez jebkādiem dokumentiem un naudas vieni paši Polijas galvaspilsētā. Tagad jau ar jautrību visi atcerējās, kā viņiem izdevās tomēr tikt pašiem uz mājām, turklāt Lietuvas galvaspilsētā Viļņā viņi atkal pārējos panāca.

Vai neizmantotās dāvanas kādreiz atkal varētu tikt izmantotas, šobrīd pateikt neviens nevar. Latvijā laikam ir daudz vijolnieku, kuri sen vairs instrumentu nespēlē. Tie, kas kādreiz ir pamēģinājuši ņemt atkal vijoli rokā, saka, ka nav vēl viss pazaudēts. Ar laiku šo to no pazaudētā var atgūt. Vajag tikai kādu „kurbuli”, kurš neļauj sēdēt mierā un iekustina. Bet varbūt katrai lietai ir savs laiks? Kā saka Salamans: „Ir laiks spēlēt vijoli un laiks nespēlēt.” Vai tad viņš tā neraksta „Mācītāja” grāmatā?

Jūs esat mani LIECINIEKI

Līva Priediņa

Ceļa Meklētāju nometne ik gadu ir vieta, kur piedzīvot Dieva brīnumaino spēku īpašos veidos.

Tā tas bija arī šajā gadā. Ceļa Meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne jūlija sākumā pulcināja vairāk nekā 600 dalībnieku – ap 350 bērnus, kā arī viņu vecākus un skolotājus ar palīgiem no visas Latvijas. Mēs tikāmies ļoti skaistā un gleznainā Latvijas vietā pie Āraišu ezera. Šī ir bijusi visplašākā Ceļa Meklētāju nometne, kurā piedalījās visdažādākie Dieva bērnu ģimenes locekļi – sākot no visjaunākajiem Jēriņiem līdz pat jau izaugušajiem Mastergaidiem. Un tā mēs visi satiecīgi dzīvojām kopā, mācījāmies, draudzējāmies, dalījāmies, gājām pārgājienos, iepazīnām viens otru, apkārtni dabu un mūsu vismīļo Debesu Tēvu.

Mūsu Debesu Tēvs vienmēr zina, kas mums ir vajadzīgs. Viņš zina, kad mums ir vajadzīga saule, kad paēna, kad sūtīt mums atspirdzinošu vējiņu, kad nepieciešams noskalot zemes putekļus ar lietutiņu. Tā nu Viņš arī gādāja par visām mūsu vajadzībām šīs nedēļas laikā. Bērniem kā vienmēr bija iespējams apmeklēt visdažādākās nodarbības atbilstoši viņu interesēm – bija iespēja iepazīt suņus, kāpt alpinis-

ma sienā, apgūt veselīga dzīvesveida pamatus, veikt eksperimentus ar ķīmiskām vielām, mācīties gatavot ēdienu uz uguns, iepazīt automehāniku, izprast tik svarīgo savstarpējo attiecību starp pušiem un meitenēm tēmu, veidot puķu piespraudes un apsveikuma

kartiņas, iepazīties ar filcēšanu, ziepju un floristikas kompozīciju gatavošanu, uzlabot savu fizisko sagatavotību airēšanas, vieglatlētikas un akrobātikas nodarbībās, orientēties Āraišu apkārtnē, sakārtot peldvietu, uzņemt kādu daļiņu no Gaujas Nacionālā parka teritorijas

un darīt daudzas citas lietas. Bērnu laiks tika bagātīgi aizpildīts. Dienas sākums un nobeigums, kā ziņāms, ir vissvarīgākās dienas pieturzīmes, tāpēc arī Apustuļu darbu grāmatas izpēte, kuru vakaros iedzīvināja jaunieši teatralizētā uzvedumā, rīta un vakara kopējās sanāksmes, nometnes viesi Kena Rodžera aizraujošās uzrunas, kā arī saistošais stāsts pie vakara ugunsкура veidoja neatņemamu daļu no mūsu nedēļas. Mācījāmies, kā parādīt citiem Dieva mīlestību, kā ieprieci-

nāt savu ģimeni un draugus, stāstot un rādot viņiem to, ko Jēzus mums ir dāvinājis un parādījis, lai būtu patiesi Jēzus Kristus liecinieki savā apkārtnē. Īpašas bija kristības piektdienas vakarā, kad vairāki jaunieši slēdza sirds derību ar Jēzu Kristu. Sabata rītā pateicības un godbijības pilnām sirdīm apmeklējām Lūgšanu zemi, bet pēcpusdienā vietējie iedzīvotāji tika iepriecināti ar koncertu Āraišu pilskalnā.

Bērni nevarētu izbaudīt nometnes priekus, ja nebūtu viņu gādīgie vecāki, mī-

lošie skolotāji un uzticamie draudzes locekļi, kuri bija pār mums nomodā 24 stundas diennaktī savās aizlūgšanās.

Sirsniņš paldies sponsoriem no nodibinājuma *ABLV Charitable Foundation*, kuri deva iespēju 50 trūcīgu ģimeņu

bērniem apmeklēt nometni, sedzot transporta, ēdināšanas, dažādu nometnes aktivitāšu un saimniecisku izdevumu izmaksas. Jūsu atbalsts radīja labvēlīgas izmaiņas bērnu un viņu vecāku dzīvēs. Un cik vēl bija maznodrošinātu ģimeņu, kuru bērniem tika apmaksāta nometnes dalības maksa! Lai Dievs jūs katru bagātīgi svētī un atalgo par to!

Pāri visam pateicība mūsu Debesu Tēvam, kurš darīja brīnumus gan mūsu, gan arī satikto un iepazīto kaimiņu un Āraišu iedzīvotāju sirdīs. Mēs esam mūsu Debesu Tēva liecinieki, un ar katru smaigu, vārdu un darbu mēs atstājam neapmieramu un neizmērojamu ietekmi uz katru cilvēku, ko satiekam.

„Mūžam ceļams DIEVA NAMS.”

Ināra Dimante
Bauskas draudze

2. augustā Bauskas draudze atzīmēja savu 90. gadskārtu. Pilsēta - 405 pastāvēšanas gadus. Vienlaikus notika arī novada svētki un dzejnieka Plūdoņa pieminēklā atklāšana.

Šoreiz viesi ieradusies gan no Rīgas draudzēm, gan Talsiem, Salaspils, Auces, Liepājas, Tukuma, Ogres un Cēsīm, kaimiņi, paziņas, radi. Mācītājs Ainis Kaspars, atklājot dievkalpojumu, nolasa apsveikumus no bijušajiem mācītājiem Anda Krēsliņa, Māra Debnera, Alfrēda Jēkabsona, arī no Korintas draudzes, Aizkraukles draudzes. Bībeles studijas "Kā var izglābties?", viens otru nomainot, vada Ojārs Saulkalns, Modris un Dagnija Lapas, Harijs Zablockis, Ainis Kaspars. Svētrunu saka bīskaps Vilnis Latgalis. "Vienmēr esiet priecīgi savā Kungā!" – tāda ir pamatdoma. Pēc dievkalpojuma satikšanās, patērzēšana, un jādodas uz pilsētas kultūras centru, kur paredzēts labdarības koncerts. Tajā saziēdotos līdzekļus paredzēts izmantot Bauskas rotaļu laukuma bērniem ar īpašām vajadzībām ierīču papildināšanai.

Koncertā

Šoreiz ar prieku sagaidīti „Adventus” koristi diriģentes Lindas Reznikovas vadībā, vokāli instrumentālais ansamblis „Sliekšņi un Griesti”, Daumanta un Madaras Liepiņu duets. Pianista Māra Žagara virtuozais priekšnesums ieskandina koncertu, un kultūras centra zālē sēdošos paņem savā varā mūzika un dziesma. Kuplais „Adventus” koris neapšaubāmi atstāj iespaidu, un viņu dziesmās teiktais Dieva slavējums, jācer, neatstāj nevienu vienaldzīgu.

„Sliekšņi un Griesti” nūdien vispirms prasās pēc oriģinālā nosaukuma skaidrojuma, ko arī saņem, bet tad dzidrās sieviešu balsis un dvēseliski izjustais mūzikas instrumentu skaņējums aiznes mūs citā pasaulē.

Jauno izpildītāju Daumanta un Madaras Liepiņu talanta spožums Sonātē vijolei un klavierēm vienkārši apbūra.

Koncertu var saukt par internacionālu, jo Bauskas sadraudzības pilsētas Hedemoras viesis Džons Sjo Sterlings, uzzinājis

par šādu koncertu, izteica vēlēšanos piedalīties un kuplināja mūsu koncertu ar trim dziesmām.

Vietējais senioru koris „Sarma” diriģentes Dainas Ārmanes vadībā izpilda populāro dziesmu „Mūžam ceļams Dieva nams” un „Gloria”.

Tad iepazīstam aktīvu Bauskas jauniešu Kitiju Kizni, kura jau panākusi rotaļu laukuma bērniem ar īpašām vajadzībām iekārtošanu pilsētā. Bauskas Adventistu draudze savas jubilejas tradicionāli saista ar labdarību. „...visu, ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, jūs esat man darījuši.” (Mateja ev. 25:40)

Draudzes kasiere Nalda Zablocka ar palīgiem saskaitījuši ziedojumus un paziņo: „400,89 eiro. Sazinoties ar speciālistu ieteikumiem, rotaļu laukums tiks papildināts ar vēlamām ierīcēm.”

Atkal draudzes namā

Draudzes namā tiek aicināti koncerta dalībnieki un klausītāji, lai baudītu svētku mielastu. Raisās satikšanās sarunas, atmiņas. Sevišķs prieks par koristiem un mūziķiem no Rīgas. Draudzes vecākais Guntars Baltrušaitis teic: „Ir mirkli, kad debesu valstību var sajūst uz šīs zemes. Šis notikums ir tieši tāds. Cilvēki ar prieku satiekas, bauda brīnišķīgu mūziku, kopīgi palīdz „vismazākajiem” un pateicas un godā mūsu Tēvu, kas ir debesīs! Visiem koncerta dalībniekiem vēlos pateikt: „Paldies, jūs esat pasaules gaišums...””

Mācītājs Ainis Kaspars teic: “Šie bija mīlestības svētki. Mēs kā draudze vēlamies iesaistīties pilsētas iedzīvotāju vajadzībās un priecājamies, ka Dievs savā žēlastībā to mums vienmēr ir palīdzējis darīt. Paldies ikvienam, kas bija kopā ar mums šajos svētkos un kas to aktīvi atbalstīja.”

Pateicība mūsu Dievam Tēvam par visām svētībām šo 90 gadu garumā, kuras saņēmusi mūsu Bauskas draudze!

Vispasaules veselības un dzīvesstila konferencē

Ansis Roderts
Veselības nodaļas
vadītājs

Jūlija sākumā seši Latvijas adventisti – Ansis, Jana, Inga, Gints, Katrīna, Zigrīda – devās visai tālā ceļojumā ar automašīnu uz Šveici, kur notika 2. adventistu vispasaules veselības un dzīvesstila konference.

Apzināti ceļojumam pa kalnaino zemi neizvēlējamies automaģistrāles, lai varētu izbaudīt pasakainos dabas skatus. Un labi vien bija – tas, kas mūs sagaidīja konferencē, fiziski bija visai nogurdinoši un nebūt ne veselīgi un atspirdzinoši – cēlāmi pusceļi un gulēt tikām tikai ap divpadsmitiem. Tā kā par ēšanu arī bija jāgādā pašiem, vakariņas pārsvarā ēdām desmitos un vēl vēlāk vakarā. Visu dienu pavadījām konferenču zālē, klausoties lekcijas par visdažādākajām veselības tēmām. Jāsaka godīgi – nogurums dažbrīd ņēma virsroku, līdz ar to gadījās kāda lekcija „nogulēta”, gluži kā studentiem augstskolā.

Tomēr gūtās atziņas bija pietiekami vērtīgas, lai paciestu fiziskos grūtumus un neērtības – tās arī vēlos līdzdalīt. *Comprehensive Health Ministry* ir vārds, kas ausīs skan kopš ceļojuma un liek domāt, kā draudze Latvijā varētu pie-

dzīvot un izdzīvot šo ideju.

Visaptverošā veselības kalpošana ir viens no jaunākajiem Ģenerālkonferences ieviestajiem termiņiem, kas bija centrā, tika prezentēts un skaidrots visas 2. globālās veselības un dzīvesveida konferences laikā. Pamatā runātāji bija vadošie baznīcas un veselības iestāžu darbinieki, bet viesojās arī Pasauls Veselības organizācijas pārstāvji.

Pašiem sava veselības sistēma

Adventistu veselības sistēma ir viena no plašākajām sistēmām pasaulē. Mēs priecājamies par daudzajām slimnīcām, dispanseriem, privātp praksēm, misionāriem, brīvprātīgajiem, kas apjoma ziņā baznīcu padara ievērojamu. Bet tas nav galvenais rādītājs, kas raksturo baznīcas veselības sistēmu. Adventistu sistēma nav oficiāli atšķirīga no rietumu tradicionālās medicīnas, bet tā ir papildināta un pilnveidota īpaša pieeja,

kas tiek mācītā mūsu oficiālajās skolās un izmantota visās baznīcas institūcijās. Mūsu sistēmā uzsvars ir holistiska pieeja un izmaiņas dzīvesveidā.

Visaptverošā veselības kalpošana

Tā izpaužas Jēzus rakstura atklāsmē – mīlestībā, līdzjūtībā, laipnībā, nesavtībā, rūpēs, pacietībā, pazemībā ikdienas darbā ar pacientiem. Tā nav metode, tā ir misija. Metode ir tikai tehnika, misija nozīmē attieksmi – vēlos īstu veselību gan sev, gan saviem pacientiem. Šajā kalpošanā labklājībai un vispārējai veselībai ir tikpat liela nozīme kā konkrētās slimības ārstēšanai. Tā ir preventīvā pieeja, kur slimnieku mudina izmainīt dzīvesveidu. Pacientu aprūpē risina un apmierina gan fiziskās, gan sociālās, mentālās un emocionālās problēmas un vajadzības.

Veselības, izglītības, kalpošanas un ci-

tas nodaļas jāapvieno kopējā iniciatīvā. Veselības vēsts jāsniedz mācītājiem viņu sanāksmēs. Draudzei jāsadarbojas ar partneriem ārpus draudzes, ar individuāliem speciālistiem draudzē un ārpus tās. Katrā sabiedrībā ir veselības problēmas. Mums ir īpaša, visaptveroša vēsts, kura spēj piepildīt katru cilvēces vajadzību.

Kristus metode

„Pats miera Dievs lai jūs svētī visā pilnībā, un viss jūsu gars, dvēsele un miesa nevainojami tiek saglabāta mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai!” 1.Tes. 5:23 Adventisti tic, ka ir saistība starp garīgo, fizisko un sociālo dzīvi. Kristus dziedinot teica: ej un negrēko vairs. Tāpat kā pestīšana nav iespējama, dzīvojot grēkā, patiesa dziedināšana nav iespējama, neievērojot veselības

principus.

Bieži mācītāji neapmeklē praktiskus seminārus, piem., par laulības dzīves bagātināšanu, jo uzskata, ka tas nevairo draudzes locekļu skaitu. Kristus parādīja, ka cilvēces vajadzības ir Viņa „business”.

Aprūpe, kas virzīta uz pacientu

Adventistu veselības sistēmas mērķis ir uzlabot pacienta pieredzi – vispusīga cilvēka aprūpe. Ārstēšana saistīta ar attiecībām – kristīgu īpašību atklāsmi. Nejautāt, kas tev kaiš, bet kas tevi satrauc? Emocionāli inteligenta pieeja. No reaktīviem jāklūst proaktīviem, jāpāriet no apjoma uz vērtībām – no cīņas ar sekām uz problēmas cēloņiem. Pacientu trīs svarīgākie jautājumi, uz kuriem personālam jāsniedz atbilde

– kas ar mani notiek, kas man jādara, kāpēc tas jādara? Jo vairāk pacients iesaistīts, jo labāka aprūpe.

Vispārējie veselības aprūpes izdevumi pieaug, bet tā nespēj cīnīties pret cilvēces pandēmijām – sirds un asinsvadu slimībām, vēzi, plaušu slimībām un diabētu. Kāda ir nākotne pie mums pastāvošai veselības sistēmai? Amerikā adventistu slimnīcas ievieš veselīga dzīvesveida kursus kā ārstēšanas un rehabilitācijas sastāvdaļu.

Draudze

Adventisti nav ne veģetārieši, ne vegāni – šiem apzīmējumiem ir atšķirīgs, bieži negatīvs konteksts, kas nesaskan ar mūsu veselības filosofiju. Adventisti, kas rūpējas par veselību, lieto augu valsts uzturu.

Draudzei, kas ir Kristus miesa, ir jā-

Pārdomas par 2. Vispasaules veselības konferenci

Atskatoties uz notikušo veselības konferenci Ženēvā, man ir radušās pārdomas par to, kas ir veselības kalpošana mūsu draudzēs, ko tā nozīmē un kā tai vajadzētu izskatīties. Protams mums katram pašam ir jānonāk pie sava secinājuma par veselības kalpošanu un draudzi, bet es izmantošu šo doto privilēģiju dalīties savās domās.

Šķiet ka veselība ir jautājums, kas ir aktuāls ikvienam no mums, ja skatāmies uz veselību tā plašākajā izpratnē, proti – veselība ir pilnīga fiziska, garīga un sociāla labklājība, nevis tikai stāvoklis bez slimības vai fiziskiem trūkumiem (Pasaules Veselības organizācijas definīcija veselībai). Līdz ar to runāt par baznīcu un veselību vairs nešķiet kaut kas abstrakts un nesavienojams. Protams, mēs daudzi zinām, ka mūsu Adventistu vispasaules baznīca ir izveidojusi veiksmīgi darbojošos veselības aprūpes sistēmu ar neskaitāmām slimnīcām, sanatorijām un centriem, bet mums nevajadzētu apstāties pie tā. Ir labi apzināties, ka kaut kur pasaulē ir tādas slimnīcas, kurās ne tikai izārstēs kādu ielaistu kaiti, bet arī uzklausa pacientu, izturēsies pret viņu kā pret Dieva bērnu un kopā ar viņu lūgs Lielo Ārstu pēc dziedināšanas. Bet kā ar draudzi? Man patīk šis salīdzinājums, ka draudze ir kā slimnīca, kurā satiekas tie, kas ir sapratuši, ka ir slimi – slimi ar pārmantotu

kaiti vārdā „grēks” un kuri grib tikt dziedināti, un zina, ka dziedināt viņus var tikai mūsu Lielais Ārsts.

Žēl tikai, ka mēs baidāmies būt palīgi mūsu Lielajam Ārstam, kaut vai runājot paši par savu veselību. Man nav jābūt diplomam kabatā un baltam ķitelītim, lai zinātu un saprastu, kas ir vislabākās „zāles” manai „slimībai”. Protams ar PAŠārstēšanos ir jāuzmanās, jo cik daudzos gadījumos pie „salauztas sirds”, „nepareizas attieksmes” „tas stress mani nobeigs” un „viņš ir man nodarījis pāri un viņam par to jāsamaksā” „slimībām” mēs atrodam nepareizās „zāles”, piemēram – „cukurs liek man justies labāk”, „kafija dod man enerģiju izvilkt šo dienu”, „es stresu vienkārši apēdu”, „tas dūms man nomierina nervus” „vīna glāze palīdz mums izrunāties” utt.

Atgriežoties pie pašas konferences un runātājiem, nevaru nepieminēt Neila Nedlija uzrunas, kas ļāva man saprast, cik ļoti Dievs ir ieinteresēts mūsu inteligencē, spējā veselīgi domāt, spējā veselīgi pārvaldīt savas emocijas un uzturēt veselīgas attiecības ar līdzcilvēkiem. Šeit arī parādās tas - ja tev nekas fiziski nesāp, tas vēl nenozīmē, ka tu esi vesels, jo varbūt ka tavas nesavaldītās emocijas vai destruktīvās domas ievaino līdzcilvēkus un tevi pašu.

Es domāju, ka mums nav jābaidās būt Lielā Ārsta palīgiem, lai palīdzētu sev, savai draudzei un sabiedrībai. Mums jāatzīst, ka ne pa velti mums ir atklātas šīs zināšanas par veselīgu dzīvesveidu un veselības veicināšanu caur pravieša garu. Mani skumdina doma, ka, nevērīgi vai nenopietni uztverot šo vēsti, mēs paši sev un līdzcilvēkiem liedzam iespēju justies labāk.

Bet var jau būt, ka tam „ES” tas ir par daudz prasīts - pārskatīt savas attieksmes, savu emociju līdzsvaru un adekvātumu, attiecību veselību, domu skaidrību un tīrību, ēšanas ieradumus un veselīgu kustību biežumu.

Inga Vītola-Saliete

sniedz visa veida palīdzība – sociālā, emocionālā, garīgā un fiziskā, kā to darīja Kristus. Katrai draudzei ir jābūt savam veselības centram/veselīga dzīvesveida speciālistam. Visa draudze ir dziedinoša kopiena. Elenas Vaitas veselības principi joprojām darbojas un ir vislabākie veselības atgūšanai. Teds Vilsons izteica skumjas, ka nākas dzirdēt par draudzēm, kuras nepieņem un savā kalpošanā neievieš adventistu veselības sistēmu.

Vadītāji

Visaptverošā veselības kalpošana nozīmē iesaistīšanos, sadarbību, sava es upurēšanu, labprātību mācīties no otra, sekot Kristus metodei – atrodi cilvēku vajadzības un piepildi tās. Kristus visur ir efektīvs. Priekšzīme – pilnīgi nepieciešama, lai cilvēkus vadītu pie Kristus

un Viņa sniegtās „dzīvības un pārpilnības” (Jāņa 10:10).

Kas ir mācītājs – ārsts vai sludinātājs?

Gan viens, gan otrs sabalansēti. Labs un atbilstošs vadītājs būs par paraugu arī veselīgā ēšanā.

Dieva vadība šajā braucienā bija jūtama ļoti, Viņš gāja pa priekšu un kārtoja visu kā vajag, un viss notika. Slava Dievam! Šajā garajā ceļā guvu vērtīgas atziņas par cilvēkiem, ar kuriem pavadī ilgāku laiku kopā šaurā telpā. Tu ieraugi cilvēkus ar visiem plusiem, mīnusiem, priekiem un bēdām, cīņām un uzvarām, tu viņu iepazīsti un saproti, ka visi mēs esam tikai cilvēki. Mēs pilnveidojamies un augam, esot citiem blakus, un tas ir skaisti. Iespaidīgi skati, jaunas vietas, piedzīvojuma sajūta: lūk, tās ir tās lietas, kas apvieno, ko mēs arī gūvām šajā ceļojumā uz 2. vispasaules adventistu veselības konferenci Ženēvā, Šveicē no 2014. gada 7.-12. jūlijam.

Pirmais, ko gribu teikt: jāskatās uz pozitīvo pusi, un tā ir, ka mums kā adventistiem ir daudz darba priekšā. Tik daudz jāiespēj, bet tik maz laika. No konferences uzrunām mans izvilkums ir šāds.

1. Mums ir jānotur mūsu medicīniskie speciālisti mūsu valstī, attīstot vai būvējot savas slimnīcas un veselības iestādes ar pietiekamu atalgojumu, lai cilvēki var dzīvot, strādāt un kalpot, jūtot, ka ir nodrošināti.
2. Mums ir jākoncentrējas uz cilvēku vajadzībām- gan garīgajām, gan fiziskajām. Mums katram personīgi jāiegulda laiks, līdzekļi un spēks, lai no sirds uz sirdi aizsniegtu tos, kas nonākuši grūtībās.
3. Mums jāizlūdzas debesu Tēvam drosme nebūt kūtriem iesaistīties sabiedrības aktivitātēs, personīgā kalpošanā, lai, parādot ar savu piemēru, mēs varam liecināt par Dievu un par veselības principiem, kurus Tēvs mums atklājis. Lai šī nesavtīgā kalpošana citiem kļūtu par visaptverošu veselības kalpošanu, kurai patiesībā nav robežu. Jo palīdzēt cits citam varam mēs, visu profesiju pārstāvji.
4. Pasaulē ir tik daudz salauztu cilvēku, kuri nezina par Lielo Ārstu, mums ir tā priekštiesība būt šiem ceļvežiem, lai cilvēks ar daudzām kaitēm, atkarībām zina, kur iet. Sakarā ar šo tēmu bija semināru sesija trīs dienu garumā, kuru es apmeklēju. Programmas nosaukums ir 12 soļi uz veselību jeb Ceļojums uz pilnību. Kas ir, manuprāt, ļoti efektīva metode, kā atkarību nomocītam cilvēkam atrast ceļu uz brīvību. Jēzū

centrēta programma. Ir nepieciešamas lūgšanas par materiālu tulkošanu un par cilvēku atsaucību un vēlmi mainīt kaut ko savā dzīvē, uzsākot šo programmu.

5. Tā kā pasaulē adventisti ir pazīstami kā vieni no ilgdzīvotājiem, mums ir jāpopularizē veselīgs dzīvesveids un ēšanas paradumi, izmantojot veselīgu un uz augu valsts produktiem balstītu uzturu. Tāpēc ir jālūdz, lai Dievs ieliek cilvēku sirdīs noorganizēt un izveidot šādu produktu pieejamību Latvijā. Var sadarboties ar mūsu Čehijas brāļiem un māsām no Country Life un pasūtīt viņu produkciju. Ir vērts aktivizēt draudzēs arī tādu lietu kā pavārklases, lai tie, kas alkst pēc jaunu, veselīgu recepšu iegūšanas, tās varētu izmēģināt arī savās mājās, jo, iespējams, tik daudzi ilgojas pēc kaut kā jauna apgūšanas.

6. Pasauli ir skārusi pandēmija, un tās nosaukums ir diabēts un aptaukošanās. Zinātnieki ir nonākuši pie secinājuma, ka diabēts pievienojams neinfekciozo slimību kategorijai. Un daudzi ar to slimo tikai zezināšanas pēc. Jo, ja mātei un tēvam ir neveselīgi dzīvesveida ieradumi, tad tos arī pārmanītos, visticamāk, bērni. Un tā tas tiek izplatīts pasaulē, mēs nemainām savas iestaigātās taciņas pret jaunām, citādām takām. Un tāpēc atkal un atkal iekāpjām grāvī. Mums ir jāmāca savus bērnus neatkārtot mūsu kļūdas. Un to mēs varam darīt arī ar savu piemēru, paši mainot savus ieradumus. Tāpat ir ar aptaukošanos- mēs nedrīkstam palaisties slinkumā un skriet uz ātrajām ēstuvēm, lietot ĢMO produktus, jo tā ir ātrāk un ērtāk. Izvēlieties dabīgo un veselīgo, ja iespējams, savā dārzā audzēto, bet nepapildiniet biznesa monstros kabatas! Jūs spēlējaties ar savu veselību, dzīvību. Vienmēr ir kāds risinājums.

Nobeigumā teikšu tikai to, ka mums nav jāpaliek savā dzīvē ar tiem stereotipiem, kādus esam pārmantojuši no vecākiem. Mēs visi esam jauna paaudze, kam jādarbojas šajos laikos ar pilnu atdevi, jo laiks ir maz palicis. Tāpēc lūgšim Dievu, palīdzēsim cilvēkiem atrast ceļu pie Kristus ar savas dzīves piemēru, būsim... vēstneša balss tuksnesī...

Gints Salietis

Apkopojā:
Klaudija Muceniece

KĀPĒC VIŅI ATNĀCA?

Šī gada janvāra numurā lielais Tēmas raksts bija „Kāpēc viņi aizgāja?” Mēs gribējām saprast, kāpēc cilvēki atstāj draudzi. Taču joprojām ir daudz cilvēku, kas nāk viņu vietā, un draudze turpina dzīvot un augt. Daugavpilī draudze pēdējo pāris gadu laikā ir tā augusi, ka nācies pārbūvēt lielāku dievnamu. Kāpēc viņi atnāca?

„Tie, kas viņa vārdus pieņēma, tika kristīti, un tajā dienā viņiem piepulcējās ap trīs tūkstoši dvēseļu.” Apd. 2:41. Būt daļai no Septītās dienas adventistu baznīcas ir visai priecīgi un saviļņojoši. Daudzās valstīs draudzes aug. Mēs redzam, kā mūsu acu priekšā piepildās pravietojumi par pēdējām dienām. Tas dod mums drošību, ka tuvojamiem ilgi gaidītajai Jēzus otrajai atnākšanai. Jā, Viņa atnākšana ir durvju priekšā, un mēs arvien biežāk atceramies Bībeles pravietojumus un E. Vaitas rakstīto: „Dievam ir uzticami kalpi, kas atklāsies sijāšanas un pārbaudījumu laikā. Mūsu dienās ir neredzamas, dārgas dvēseles, kas neločīs ceļus Baāla priekšā.” (Liecības draudzēm 5.sēj.) Par šādām dārgām dvēselēm arī šis stāsts (pirmo daļu būsīt savulaik jau lasījuši).

„Ir iespējami brīnumi, tu tikai tici!”

Daugavpils pilsēta ir otra lielākā mazajā Latvijā. Taču tā nav vienīgā atšķirības zīme. Ne mazāk raksturīgi Daugavpilī ir tas, ka te darbojas visas pazīstamākās šajā laikā kristīgās (un ne tikai) konfesijas. Mūsu nelielā draudze, kas dibināta 1921.gadā, turpina evaņģelizēt cilvēkiem dažādos līmeņos. Lielākoties tas notiek, darbojoties literatūras evaņģēlistiem, kā arī individuāli kalpojot katram draudzes loceklim. Nesen bija organizētas arī lielas masu evaņģelizācijas kampaņas, tāpat dažādas labdarības akcijas utt. Katrs iespēju robežās dod savu artavu, lai izplatītu trīs eņģeļu vēsti savā mīļajā pilsētā. Bet kā lai liecina par patiesību, ja esi vēl bērns?

Viņu tikšanās notika 2005.gadā, kad divas meitenes – Darina

Kroitore un Nastja Mihaļcova - sāka mācības mūzikas skolā. No pirmās pazīšanās dienas viņas sajuta kaut kādu īpašu savstarpēju pievilcību. Drīz abas kļuva par nešķiramām draudzenēm. Sākumā viņas brīnījās, kā spēj viena otru saprast pat bez vārdiem, bet ar laiku saprata, ka to viņām dāvina Jēzus, kurš no pašas bērnības abām bija kļuvis par viņu labāko Draugu. Arī viņu likteņos, kā izrādījās, bija daudz kopēja: abas meitenes bija mācītāju meitas, abām bija mīloši, bet stingri vecāki, abas mīl Dievu un dzied Viņam slavas dziesmas dievkalpojumos. Tikai viena to dara sestdienās, bet otra svētdienās. „Kāpēc? Kāpēc tā, Kungs? Kāpēc mana labākā draudzene nepielūdz Tevi tajā dienā, kuru Tu esi norādījis

Bībelē?” jautāja Darina, bet atbildes nebija. Un tad viņa sāka lūgt. Pēdējos divus gadus īpaši bieži.

Nastjas vecāki – Jevgēņijs un Viktorija Mihaļcovi – Jēzu kā savu Glābēju pieņēma draudzē „Jaunā paaudze”. Viņi savā kalpošanā vienmēr centās darīt visu godīgi un no sirds. Un turpinot rūpīgāk pētīt Dieva vārdu, viņiem sāka atklāties lielas nesakritības ar viņu ticības apliecību. Pirmās nesakritības bija par dvēseles nemirstību. Kļuva acīmredzams, ka, lai gan Bībelē vārds „dvēsele” ir minēts ļoti bieži (kāds saskaitījis, ka tās ir 1600 reizes), tomēr jēdziens „nemirstīga dvēsele” nav atrodams ne reizi. Tad viņi izlasīja par Kristus starpniecisko kalpošanu Debesu svētnīcā. Daudzas atbildes uz dažādiem jautājumiem viņiem palīdzēja atrast internets un E.Vaitas grāmatas. Viņi skatījās profesora V.Vaisa lekcijas, teoloģijas doktora A.Bolotņikova runas, veselīga dzīvesveida speciālistes E.Lietuvietes sērijas. Drīz vien Nastja un viņas mamma kļuva veģetārietes. Tad nāca atklāsmes par sabatu kā Kunga dienu. Pamazām kļuva skaidrs, ka runāšana citās mēlēs nozīmē reālas valodas, kurās Dievs deva runāt, lai varētu pārvarēt valodas barjeru Labās vēsts izplatīšanai. Un 40 cilvēki ar mācītāju J.Mihaļcovu priekšgalā atstāja draudzi „Jaunā paaudze”, sākot organizēt dievkalpojumus sestdienās atsevišķi īrētās telpās.

Un, lūk, pienāca diena, kad visa lielā Mihaļcovu ģimene (viņiem ir 4 bērni) un vēl dažas citas ģimenes pievienojās Daugavpils Septītās dienas adventistu draudzei. Īstenojās abu draudzeņu sapnis slavēt Kristu vienā garā vienā draudzē svētajā sabata dienā. Un kas ir ļoti simboliski, viņu mīļākā dziesma abu kopīgā izpildījumā saucas „Ir iespējami brīnumi, tu tikai tici!”

Šis stāsts noteikti vēl nav beidzies „Visās draudzēs Dievam ir dārgas pērles, un mūsu uzdevums nav nosodīt apkārtējo reliģisko pasauli.” „Atklāsmes grāmatas 18.nodaļā Dieva tauta tiek aicināta iziet no Bābeles. Tāpat daudzi Dieva bērni joprojām atrodas Bābelē. Bet kādām reliģiskām apvienībām pieder lielākā daļa Jēzus Kristus sekotāju? Bez šaubām, tās ir protestantiskās draudzes.” Tā savulaik rakstīja E.Vaita. Mūsu darbs ir sagatavot ceļu Kungam, nenogurstoši darboties, lai izglābtu dvēseles no nāves. „Bet visas žēlastības Dievs, kas Kristū Jēzū jūs aicinājis mūžīgajā godībā, pats atjaunos jūs pēc tam, kad īsu brīdi būsi cietuši, darīs jūs nelokāmus, stiprus un nesatricināmus. Viņam vara uz mūžiem. Āmen!” (1Pēt 5:10,11)

Caur meitu pie Dieva

(Raisas Nikolajevas stāstītais)

Es šajā pasaulē piedzimu ateistu ģimenē. Taču manu agrīno reliģisko audzināšanu uzņēma vecmāmiņa, kura bija ļoti dievbijīgs cilvēks. Lai gan es biju tikai bērns, taču redzēju viņas bijības pilno izturēšanos pret visu, kas attiecās uz Dievu. Es bieži aizdomājos, vērojot, cik skrupulozi viņa svinēja visus reliģiskos svētkus un tradīcijas. Ar viņu kopā apmeklējot baznīcu, es tajā pašā laikā pamanīju, cik nepareizi rīkojās cilvēki, tiklīdz viņi izgāja pa dievnama durvīm. Taču mana vecmāmiņa nerīkojās tā, kā citi. Līdz pat šim laikam man viņa ir patiesas kristietes paraugs. Viņa reti dusmojās, nekad nekliedza, nekad nevienu netiesāja, vairāk klusēja un daudz strādāja. Esmu viņai ļoti pateicīga par to, ka viņa palīdzēja man iemīlēt Dievu un ieaudzināja manī paklausību. Kopš bērnības es iemācījos būt taisnīga, kas māk atšķirt ļaunu no laba. Cauri visai dzīvei esmu nesusi cauri savas vecmāmiņas – kristietes tēlu.

Mana ģimenes dzīve man sagādāja neizturamas ciešanas, un pēc divu gadu cenšanās glābt laulību ģimene tomēr izjuka. Tajā laikā man uz rokām palika divi mazi bērniņi, un es iegrimu depresijā un izmisumā. Šajā dzīves posmā es izdarīju daudz kļūdas, jo izmīsiģi meklēju risinājumu nevis Dievā, bet tādās lietās, par kurām tagad pat kauns atcerēties. Taču tikai tagad

es saprotu, ka Dievs vienmēr bija man līdzās. Un tieši viņš izvilka mani no visbriesmīgākajām situācijām, par kurām tagad atceros nodrebot.

Velti es metos no vienas galējības otrā, meklējot izeju, cenšoties pārtraukt cīņu ar grēku pati ar saviem spēkiem, un rezultātā vēl dziļāk iegrimu bezizejas un izmisuma mārķā.

Tā pagāja daudzi gadi, līdz vienreiz mana vecākā meita Viktorija iepazinās ar vienu ticīgu sievieti, kura pievērsa mūsu skatu Bībelei. Mēs kopā ar viņu atnācām uz dievkalpojumu, kur atdevām savu dzīvi Jēzum Kristum. Pēc trīs dienām mums bija ūdens kristības.

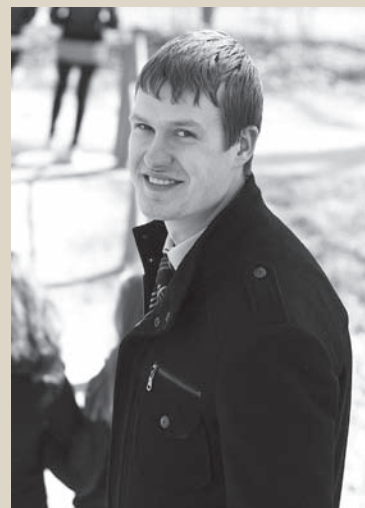
Kopš tā brīža mana dzīve izmainījās radikāli. Taču vēl lielāku gandarījumu es ieguvu, kad iepazinu visu patiesības pilnību, atnākot uz Septītās dienas adventistu draudzi. Arī tas notika, pateicoties manai meitai Viktorijai. Tieši caur viņu Dievs vēlreiz piekļāvēja pie manas sirds durvīm.

Esmu tik pateicīga Viņam, ka Viņš neatstāja mani pusceļā uz Tēva mājām. Tagad es redzu, kā mainās mans raksturs un kā aug mana mīlestība pret Kristu, kurš ir ne tikai mans Glābējs, bet arī mans Dziedinātājs. Viņš mani izdziedināja no slimības, ar kuru es slimoju 18 gadus. Jau 20 gadus man ir brīnišķīga veselība, un man nav jāiet pie ārstiem. Man gribas ar visu sirdi mīlēt visus un ar visu sirdi kalpot Dievam – es taču esmu vislaimīgākais cilvēks šajā pasaulē!

(Māsa Raisa šobrīd draudzē kalpo kā sabatskolas skolotāja.)

Jehovas liecinieka pamudināts

Pēdējos dažos gados mūsu Daugavpils draudze skaitliski ļoti pieaugusi. Uz draudzi kopā ar pieaugušajiem atnāca arī

daudz bērnu un jauniešu. Iepazīstieties – Valērijs Kazanss. Draudzes padomes loceklis, Veselības nodaļas vadītājs, bērnu sabatskolas skolotājs. Ļoti mērķtiecīgs, jauns cilvēks. Pastāvīgi pūlas pilnveidot savu raksturu, un viņam tas labi izdodas. Īsā laika posmā viņu iemīlējuši gan jauni, gan padzīvojušāki brāļi un māsas, mīl viņu arī bērni. Valērij, degu nepacietī-

bā dzirdēt tavu atgriešanās stāstu!

Esmu izaudzis katoļu ģimenē, kopš bērnības esmu bijis, kā mani sauca, cīnītājs par taisnību. Asi izjutu jebkādu netaisnību gan attiecībā pret sevi, gan pret citiem. Tomēr 15 gadu vecumā sapinos ar sliktu kompāniju, sāku iedzert, 17 gadu vecumā izmēģināju narkotikas. Pēc skolas beigšanas sāku strādāt, taču pieminēto netikumu dēļ nevarēju savu darbu veikt pietiekoši labi, tāpēc mani atlaida.

Naudas meklējumos devos uz Angliju, bet arī tur atradu „draugus”. Atkal alkohols, zālīte, izklaides. Sātana scenārijs jauniešiem ir līdzīgs. Bet Dievs mīl un meklē katru. Viņš atrada arī mani.

Manu jauno draugu vidū izrādījās 3 brāļi, viens no kuriem piederēja Jehovas lieciniekiem. Viņš mani iemācīja, kā lūgt ar saviem vārdiem. Lai arī es to nepraktizēju, viņa sacītais iekrita sirdī. Tajā manas dzīves periodā lielākā dzīves laime bija pēc iespējas vairāk zālītes. Un man tās netrūka.

Taču pienāca laiks, kad mani vairs neapmierināja tas, kas bija. Devu nācās palielināt, bet naudas nepietika. Uzradās parādi.

Vienreiz izdevās nozagt krāsaino metālu, un tas kļuva par sākumu manai dziļai krišanai samaitātā un bezjēdzīgā dzīvē. Bet vienudien es pēkšņi tā kā atmodos: ieraudzīju, cik ļoti bija mainījies uz sliktu pusi viens no maniem draugiem. Palūkojos it kā uz sevi no malas un... nošausminājos. Man kļuva kauns par sevi: es biju nodevis jaunības ideālus! Viss tas tīrais un gaišais, ko mīlēju, bija pilnībā pazudis, un tā vietā atnācis ļaunums, kuru es pats kādreiz ienīdu un par ko nosodīju citus. Man ļoti sagribējās kļūt tādām kā agrāk, un sagribējās arī palīdzēt draugiem mainīties. Taču es ļoti labi sapratu, ka pats ar saviem spēkiem to nespēju.

Reiz dodoties mājup no kārtējās kompānijas, es palūkojos uz augšu un ieraudzīju zvaigžņotās debesis. Sapratu, kurš varētu man palīdzēt, un no visas sirds raudot lūgšanā izstāstīju visu. Tam, kurš dzīvo šajos zvaigžņu plašumos. Kopš tās dienas sāku lūgt katru rītu un vakaru, lūgt un raudāt par saviem grēkiem. Tad arī sāku meklēt Dievu, pētot dažādas reliģijas. Sāku pat meditēt saskaņā ar austrumu tradīcijām, taču pēc tam bija stipras galvassāpes, un es pametu šo nodarbi.

Visās reliģijās es atradu acīmredzamas pretrunas, jo Dievs mani vadīja pretī savam Vārdam. Trīs reizes apmeklējot Jehovas liecinieku dievkalpojumus un neieraugot tajos mīlestību, pēc kuras tik ļoti tiecās mana grēka izpostītā dvēsele, es nonācu pie secinājuma, ka viss, ko es pazīstu līdz šim, ir tikai pagānisma slēpta forma. „Kāpēc gan šajās konfesijās netiek svinēts sabats un viss pārējais, par ko rakstīts Bībelē?” es domāju.

Bet Svētais Gars pastāvīgi darbojās manā sirdī, mudinot izmēģināt visu, kas rakstīts Bībelē. Es ļoti ieinteresējos par veselības jautājumiem. Un tad mans draugs – Jehovas liecinieks – sacīja, ka tādā gadījumā man vajag iet pie Septītās dienas adventistiem, jo tikai viņi māca veselīga dzīvesveida pamatprincipus. Internetā atradu daudz par adventistiem. Patika viņu uzpurēšanās, rūpes par bērniem, ADRA's kalpošana. Profesora Valtera Vaisa lekcijas pamudināja dziļāk pētīt Bībeli tieši pateicoties viņa svētrunām, es pieņēmu adventismu kā pareizo kristīgo mācību. Dievs man palīdzēja atbrīvoties no alkohola, narkotikām un smēķēšanas. Taču ļoti lielu cīņu man nācās izcīnīt ar aprunāšanu.

Vēl nebūdams kristīts, es visiem saviem draugiem liecināju par Dievu, Viņa mīlestību un drīzo otro atnākšanu, par sabatu un veselīgu dzīvesveidu, dāvināju sarakstītus diskus no

adventistu mājas lapām.

Atgriezies Latvijā un pirmajā sabatā devos uz adventistu dievnamu. Mani pārsteidza mīlestība un neviltotā interese par manu necilo personību. Tajā sabatā bija Svētā Vakarēdiena dievkalpojums, par kuru biju lasījis jau internetā, ka tādi ir. Šajā pašā dienā man uzdāvināja īstu Bībeli (līdz šim es lietoju Jehovas liecinieku Bībeli). Es sapratu, ka esmu atnācis MĀJĀS.

Ar prieku sāku piedalīties draudzes dzīvē, mācīties Bībeli. Pamazām sāku ievērot arī pārmaiņas sevī – es sāku vairāk vērtēt un mīlēt cilvēkus, par kuriem Kristus izlēja savas asinis. Man sagribējās visu bez atlikuma nodot sevi Viņam. 2012.gada 13.jūlijā es iegāju kristību ūdeņos.

Bet cīņa turpinās. Īpaši grūti ir cīnīties par raksturu – vieniņo, ko es varēju paņemt līdzi uz Debesīm. Tikai tagad cīnīties ir vieglāk, jo Kristus ir jau uzvarējis! Viņam vienam mūžīga slava!

Draudzene un mamma

Šis ir Deniss Sņetkovs. Viņam ir 25 gadi, un viņš ir ļoti aktīvs. Deniss ir Ceļa meklētāju kluba direktors, draudzes padomes loceklis. Viņš arī kalpo kā sabatskolas skolotājs jauniešu klasē un ir visu mīlēts brālis. Un vēl viņš sludina no katedras.

Denis, pastāsti, kā Tu atnāci pie Dieva?

Pirms apmēram pusotra gada es noslēdzu derību ar Dievu un kļuva par vispasaules Septītās dienas adventistu baznīcas draudzes locekli. Tas bija rezultāts daudz dažādiem faktoriem, taču tagad es redzu, kā visu to vadīja Dieva roka. Nevaru sacīt, ka es mērķtiecīgi meklēju Dievu vai arī ilgojos pēc kādām kardinālām izmaiņām savā

dzīvē. Bija brīdis, kad es meklēju darbu. Un atradu to vienā no mūsu pilsētas reklāmas aģentūrām. Jaunajā darbavietā es iepazinos ar vienu brīnišķīgu meiteni, kura mani piesaistīja vispirms ar savu neparasti jauko raksturu. Viņa bija labestīga, nesavtīga, uzmanīga, saprotoša – viņa bija kristiete. Sākumā es vispār nespēju noticēt faktam, ka tādas meitenes ir šajā pasaulē. Es sāku ar viņu draudzēties, iepazinos ar viņas ģimeni. Ļoti lielu lomu manā dzīvē nospēlēja tieši viņas mamma. Viņa bija tas cilvēks, kas mani tuvāk iepazīstināja ar Dieva Vārdu. Man radās priekšstats, ka šī sieviete stundām ilgi var domāt par Rakstiem.

Sākumā es neizrādīju īpašu interesi par garīgām lietām, bet ar laiku viss mainījās. Skats uz manu dzīvi, apkārtējo pasauli, manām vērtībām – viss sāka piedzīvot izmaiņas. Es sāku apjaust, cik dziļi esmu grimis grēkā, lai gan nemaz tik ilgi neesmu dzīvojis. Līdz tam mana izpratne par Dievu bija vien tā, ka tāds Dievs eksistē. Šo pārliecību man bērnībā bija iedvesusi mana mamma, un milzīgs paldies viņai par to, ka viņa vismaz iemācīja man ticēt tam, ka Dievs ir.

Savā dzīvē esmu spējījis izmēģināt daudz ko no tā, ko šo-

brīd pasaule piedāvā cilvēkam. Ļaunprātīga alkohola lietošana, smēķēšana un pat vieglo narkotiku lietošana, aizraušanās ar azartspēlēm, diezgan daudz melu un daudz kas cits. Mana dzīve pilnīgi noteikti nebija saskaņā ar 10 baušļiem. Un līdz tam es arī nekad nebiju aizdomājies, vai es rīkojos pareizi. Vai mana dzīve ir Dievam patīkama? Teikšu jums atklāti, mani tas maz uztrauca. Galvenokārt pirmajā vietā bija tikai „miesas kārība, acu kārība un dzīves lepnība”, galvenie sātana ieroči, kurus viņš tik sekmīgi izmanto, lai mudinātu cilvēkus grēkot.

Taču lai arī tas viss bija, vienmēr manī bija arī daļa no veselā saprāta, un tā noteikti bija Svētā Gara darbošanās manī. Dieva pastāvīgi man sacīja, ka manā dzīvē viss nekārtojās tā, kā tam vajadzētu būt. Diemžēl kārdinājumu un apkārtējās sabiedrības iespaidā es nekādi nespēju saprast, kas man tieši ir vajadzīgs.

Paralēli pētot Bībeli, es sāku lasīt arī kristīgu literatūru. Pirmā grāmata, kas izmainīja manu dzīvi, bija autobiogrāfiskā Bena Kārsona grāmata „Zelta rokas”. Gandrīz katrā lappusē es redzēju sevi, vienalga, vai tās bija galvenā varoņa rakstura īpašības, vai arī viņa rīcība vienā vai otrā situācijā. Tagad es saprotu, ka šī grāmata ne tāpat vien nonāca manās rokās, bet to visu kārtoja Dieva gudrība.

Esmu bezgalīgi pateicīgs savam dārgajam Glābējam, kurš man uzdāvināja jaunu dzīvi, jaunus draugus, lielu kristiešu ģimeni un, protams, dāvājis man pārliecību par izglābšanu. Slava mūsu Dievam!”

Gribu vienmēr mācīties!

(Lenginas Jerofejevas ceļš pie Dieva)

Es izaugu katoļu ģimenē. Kopš bērnības redzēju, ka mani vecāki savu problēmu risinājumus meklēja pie ekstrasesiem un burvjiem. Taču viņu dzīve nemainījās. Vēl vairāk, viņu bērnu dzīve (mēs ģimenē bijām trīs bērni) bija viņu dzīves turpinājums – nepārtraukta problēmu un neveiksmju sērija. Ģimenes dzīve neizveidojās ne manam brālim, ne māsaī. Bet es 29 gadu vecumā paliku atraisīta ar trim maziem bērniem uz rokām.

Desmit savas dzīves gadus es bez atlikuma veltīju saviem

karsti mīļotajiem bērniem, cenšoties viņiem aizvietot tik ļoti trūkstošo tēti. Spēka un enerģijas man netrūka, es ļoti smagi un daudz strādāju, cenšoties, lai maniem bērniem nekā netrūktu. Es iegādājos automašīnu, vasarnīcu, ar laiku sāku nodarboties ar biznesu. Es biju ļoti lepnā, ka, būdama viena, bez citu cilvēku palīdzības biju sasniegusi dzīvē tādu labklājību!

Nelaime atnāca negaidīti un no tās puses, kur es to negaidī-

ju – sabruka mana veselība. Vesela dažādu slimību buķete mani nolika tādā stāvoklī, ka „Neatliekamā palīdzība” pie manis brauca divas reizes dienā. Nauda kusa kā sniegs, bet paaugušajiem bērniem tā bija tik ļoti vajadzīga!

Dievs tolaik sarūpēja man risinājumu manā šķietami bezizejas situācijā. Viņš man uzdāvināja vīru, kurš pārņēma visas rūpes par maniem bērniem un mani pašu. Taču mani jau pieaugušie bērni sāka palikt greizsirdīgi pret manu laulāto draugu, īpaši tad, kad ģimenei pievienojās vēl viens mazulis. Sākās īsts murgs mūsu savstarpējās attiecībās, kuru vēl vairāk pastiprināja manas pastāvīgās galvassāpes. Es biju bezdibeņa malā, man vairs negribējās dzīvot.

Kungs nāca palīgā, kā jau parasti, īstajā brīdī. Mana labākā draudzene Terēze sāka mani neatlaidīgi aicināt vērsties pēc palīdzības pie Dieva (viņa jau gadu kopš bija kļuvusi ticīga).

„Tikai Dievs tev var palīdzēt,” viņa nenogurstoši atkārtoja.

Pienāca brīdis, kad es biju spiesta doties viņai līdzī un dievnamu, jo „Neatliekamās palīdzības” ārsti man vairs nespēja palīdzēt, un es jau nedēļu cietu no neapraķstāmām galvas sāpēm. Baznīcā es nožēloju grēkus. Kad atgriezos mājās, sapratu, ka galva vairs nesāp. Kopš tās dienas tā vairs nav sāpējusi, lai gan ir pagājuši jau daudz gadu.

Tomēr visādi citādi manā dzīvē nekas labāks nekļuva. Apmeklējot draudzi „Jaunā paaudzē”, mani nez kāpēc nepameta doma, ka es atrodos ne tur, kur vajadzētu. Es daudz ko nesapratu un daudz kam arī savā sirdī nepieķritu, kas notika dievnamā, bet es nezināju, kur vēl iet. Tāpēc baidoties pilnībā pazaudēt Dievu, es paliku šajā draudzē. Bet Dievam bija citi plāni manā dzīvē, jo Viņš redz cilvēku sirdis un zina, kas tajās notiek.

2010. gadā man bija plašs insults. Tikai pateicoties Dieva žēlastībai, es paliku dzīva. Ārsti paredzēja, ka es dzīvošu ne vairāk par vienu mēnesi. Mans vīrs nepārtraukti bija man līdzās šajā tik grūtajā laikā. Un, protams, Kungs – mans visuzticīgākais un mīļākais Draugs – nepameta mani ne uz mirkli. Kad pēc pusgada es jau patstāvīgi varēju piecelties un staigāt, radās atkal vēlme lasīt Bībeli.

Tajā laikā daļa no „Jaunās paaudzes” draudzes pārgāja uz Septītās dienas adventistiem. Arī es nolēmu kļūt par daļu no Dieva tautas, atlikuma. Nu jau divus gadus es izbaudu to, ka varu katru sabatu doties uz dievkalpojumu un mācīties augstākā kvalitātes līmenī Dieva Vārdu. Un vēl es esmu laimīga, ka ar mani uz draudzi nāk arī mans jaunākais dēls Andrejs. Viņš apmeklē jauniešu pasākumus un citus mūsu draudzes notikumus.

Nesen es pabeidzu ārstniecības kursu sanatorijā „Dziedināšanas kalpošana” un jūtos tagad daudz labāk. Tur man iemācīja veselīga uztura principus un citus veselības „noslēpumus”. Rezultāts ir acīmredzams – es nometu 12 kilogramus liekā svara.

Man ir jau 59 gadi, bet es pastāvīgi jūtu vēlēšanos iemācīties ko jaunu. Tagad es pa īstam jūtu Dieva klātbūtni manā dzīvē, un tas mani tā iepriecina, tā iedvesmo! Un es ticu, ka paies vēl kāds laiks, un man vairs nebūs invaliditātes. Galu galā es tik ļoti gribu pilnvērtīgi kalpot Dievam!

Lūk, šādi ir dažu cilvēku stāsti, kāpēc viņi ir atnākuši. Droši vien jums ir savs stāsts, kāpēc jūs esat atnākuši. Vai pastāstīt mums?

Intervēja
Ieva Bendža

AR MŪZIKU SIRDĪ

Vizma Driķe. Tavs vārds vairākus gadus Latvijā saistīts ar mūziku. Bieži vien nošu partitūrām augšējā labajā stūrī rakstīts „V. Driķe” (senākos rokrakstos arī „V. Andersone”). Kā zināms, uzvārdu tu „nomainīji” deviņpadsmit gadu vecumā, tātad mūzika tavā dzīvē ienāca jau krietni agrāk. Kā un kad tu atklāji, ka Dievs tev devis šo īpašo spēju?

Sāku to atcerēties no apmēram sešu gadu vecuma, kad, skraidot pa saulainajiem Sabiles pakalniem, sajutu, ka manā galvā skan mūzika. Pierakstīt to toreiz vēl nepratu, bet klusiņām dziedāju līdzi. Vēlāk mans tēvocis Imants Bruže man iemācīja notis. Desmit gadu vecumā uzrakstīju savu pirmo dziesmu: „satupināju” notis uz līnijām, taču nepratu pareizi iezīmēt taktssvītras. Aiznesu dziesmu uz Kandavas draudzi mūzikālās daļas vadītājam Vēsmai Geidei. Viņa palūdza, lai nospēlēju uz klavierēm, kā esmu domājusi, un ievilkā taktssvītras. Tā Kandavas draudzē sāka skanēt manas pirmās dziesmas. Vēlāk iestājos mūzikas skolā, un problēmu ar taktssvītrām vairs nebija.

Esmu dzirdējusi, ka tavā mūzikālajā attīstībā īpaša loma ir māsam Mārai Aivarei no Ventspils. Pastāsti nedaudz par jūsu sadarbību!

Tā bija laba iespēja mācīties pie profesionālas komponis-

tes (turklāt ticīga cilvēka). Braucu uz Rīgu, kur Māra bieži uzturējās, rādīju viņai savas dziesmas un saņēmu vērtīgus padomus gan darbā ar tekstiem, gan arī harmonijas mācības apguvē.

Māra Aivare mani ievirzīja dziļākā mūzikas un kompozīcijas izpratnē, tādējādi tiku sagatavota kvalitatīvākai kalpošanai draudzē.

Lai mūzika atdzīvotos, ir vajadzīgi izpildītāji. Tavas dziesmas dziedājuši daudzi solisti, ansambļi, pat kori. Kāda ir bijusi šī sadarbība, un kuri brīži visspilgtāk palikuši tev atmiņā?

1990. gadā izveidojās grupa „Atklāsme”, kurā sākotnēji dziedāja Dagnija un Ivo Roderti. Vēlāk sastāvs nomainījās, atnāca Inga Mezīte, Didzis Žube, Gatis un Māris Kaņepi, kādu brīdi grupā muzicēja arī Gints Stūris. Pie skaņu pults vienmēr bija uzticamais entuziasts Sandis Žube. Tas bija

Grupa "Atklāsme": Inga Mezīte, Gatis un Māris Kaņepi, Vizma Driķe, Didzis un Sandis Žubes.

skaists laiks, diemžēl šajā pasaulē nekas nav mūžīgs. Pēc tam turpināju muzicēt kopā ar Rasu un Māri Melngalvjiem. Šo gadu laikā esam dziedājuši jauniešu nometnēs, evaņģeli-

Koris „Cantamus” man ir kā otra ģimene, tāpēc uz katru mēģinājumu dodos kā uz svētkiem. Līdz ar to man ir prieks un gandarījums piedalīties arī pie repertuāra veidošanas, lai skaistākās dziesmas varētu skanēt latviešu valodā.

10. maijā Rīgā, Baznīcas ielā bija tavs autorkoncerts (kā tagad uzzināju, jau trešais). Vēl aizvien no klausītājiem dzirdamas pozitīvas atsauksmes. Kā tev izdodas šajā laikmetā, kad Adventistu draudzēs ir tik daudz dažādu stilu kvalitatīvas mūzikas, sapulcēt pilnu zāli klausītāju?

Nu, man vienai tas noteikti neizdotos. Tas ir misijas darbs, tādēļ to vada Dievs. Mēs daudz lūdzām pēc Svētā Gara darbības un aicinājām viesus. Vēlreiz paldies korim „Gaismas ceļā”, diriģentam Mārtiņam Subatovičam un programmas vadītājai Ingai Priedei! Paldies Maijai Žubei par idejām un atbalstu, un manai ģimenei par pacietību! Paldies Agrim Vendelim par atļaušiem un Uno par to rādīšanu! Īpašs paldies Rasai Melngalvei par visa organizēšanu, Mārim Melngalvim par mazā solista Tomasa mācīšanu, Andrim Zaķim par skaņu! Paldies Ogres draudzes bērniem par dziedāšanu un Gustavam par alta raga piespēlēšanu (jā, jā – tā sen jau draudzes „folklorā” iegājuši bērnu dziesmiņa par vīru, kas cēla namu, arī īstenībā ir manis sacerēta). Un tagad būtu jāturpina garš saraksts ar visiem atsaucīgajiem cilvēkiem, kas piedalījās ne tikai pie mūzikas atskaņošanas, bet arī pie afišu veidošanas, maizīšu smērēša-

Desmit gadu vecumā uzrakstīju savu pirmo dziesmu: „satupināju” notis uz līnijām, taču nepratu pareizi iezīmēt taktssvītras.

zācijas pasākumos, kāzās, bērēs, kultūras namos un dievkalpojumos, ierakstījām arī divus diskus.

Šobrīd darbojos Ogres draudzes ansamblī, kas atsaucīgi piedalās dažādos draudzes pasākumos, dziedot manas un citu autoru dziesmas.

Esmu rakstījusi arī dziesmas speciāli Jānim Brumakam, Mārim Melngalvim un Ievīnai Bendžai kā solistiem.

Īpaši gribu pieminēt nu jau mūžībā aizgājušo Gunāru Kairi, kurš iesaistīja mani koros, orķestrī un deva iespējas pilnveidoties. Viņš noorganizēja manu pirmo autorkoncertu Dobeles draudzē. Vienmēr atcerēšos viesmīlīgo Dobeli un dubelniekus!

Vēl ļoti dzīvi atmiņā palicis otrais autorkoncerts Rīgā, 2008. gadā. Esmu pateicīga organizētājiem Rasai un Mārim Melngalvjiem, Elēnai Ritumai, Dainai Kleimanei, korim „Gaismas ceļā” un diriģentam Mārtiņam Subatovičam, kamerorķestrim un Andrim Zaķim par īpaši ieguldīto darbu, lai viss skanētu. Koncertā piedalījās trīs ērģelnieces: Ausma Rituma, Ruta Jākobsons un Ilva Lempa, pie klavierēm visvairāk bija Elīna Gaile. Tam visam klāt vēl daudzu cilvēku entuziasms, pilna zāle klausītāju un īpaša Dieva klātbūtnes izjūta. Domāju, ka tu kā šī koncerta programmas vadītāja sajuti to pašu.

Jā, protams, šādi brīži nav aizmirstami. Bet gribu parunāt par vēl kādu talantu, ko Dievs tev devis. Mēs abas dziedam kamerkorī „Cantamus”, un šoreiz pievērsīšu uzmanību nošu partitūru kreisajam augšējam stūrim, kur bieži rakstīts „tekstu atdzejojusi Vizma Driķe”. Kādas ir tavas izjūtas, veicot šo darbu?

nas, salātu gatavošanas utt. Ļoti daudzi cilvēki kopā darbojas. Paldies Dievam, ka mūsu draudzē ir tāda sirsnība!

Ogres draudzē muzicē Vizma Driķe, Māris un Rasa Melngalvi.

Ko tu gribētu novēlēt „Adventes Vēstu” lasītājiem?

Vērtēsim viens otru ar mīlestības pilnu skatienu! Centīsimies pamanīt savās draudzēs katru jaunu talantu un kopīgi nesīsim tos pie Dieva, lai Viņš šos talantus varētu lietot Savos plānos!

Ģirts Rozners
Rīgas 1. draudzes
palīgmācītājs

VIŅA SIRD IEŽĒLOJĀS

Kristus saprata, ka spītālīgā vīra dziedināšana izjauks Viņa nodomu sludināt pilsētā, tomēr Viņa sirds iežēlojās. Viņš nespēja atteikt šim vienam nelaimīgam tikai tāpēc, ka Viņam bija citi, lielāki plāni šai dienai. Viņš izstiepja roku pretī ikvienam, kam vajadzīgs dziedinošais pieskāriens

No Marka evaņģēlija 1. nodaļas mēs uzzinām, ka Jēzus kalpošana sākās nelielā ostas pilsētiņā Kapernaumā Galilejas jūras krastā. Vispirms Kapernaumas sinagogā tiek dziedināts kāds ļauno garu apsēsts cilvēks, tad Jēzus apmeklē un dziedina ar drudzi slimo Sīmaņa sievasmāti, seko lepras slimnieka dziedināšana (Mk. 1:40-45), pēc kuras Jēzus atkal atgriežas Kapernaumā, kur dziedina paralizēto vīru (2:1-12). Savā veidā šie stāsti veido nelielu Galilejas evaņģelizācijas pasākumu, kas sākas Kapernaumā (1:21), turpinās visos “tuvējos miestos” (1:38) un noslēdzas ar atgriešanos Kapernaumā (2:1). Sauksim to par Kapernaumas ciklu.

Nedaudz iedziļinoties šajā Kapernaumas ciklā, mēs ievērotu, ka aprakstīto brīnumaino notikumu ritējumā notiek kāds lūzums, neplānots pavērsiens, kas pārtrauc Jēzus sākotnēji iecerēto sludināšanu “tuvējos miestos” un liek tam atkal atgriezties atpakaļ Kapernaumā. Šo lūzuma punktu iezīmē stāsts par spītālīgā vīra dziedināšanu, kuram pievērsīsim nedaudz vairāk uzmanības.

Stāsts pats par sevi ir ļoti neparasts. Tas sākas ļoti ierastā veidā. Pie Jēzus nāk kāds spītālis cilvēks un, ceļos nokritis, lūdz: “Ja vien Tu gribi, Tu vari mani šķīstīt!” Un jau nākošajos pantos mēs saskaramies ar neparasto. Jēzus ne tikai

atļāva tam pienākt klāt, bet pat pieskārs tam un sacīja: “Es gribu, topi šķīsts!”

Uz mirkli šeit apstāsimies! Viņš pieskārs spītāligam cilvēkam. Senajā pasaulē tā bija viena no briesmīgākajām slimībām. Saskaņā ar jūdu bauslību, šie cilvēki nedrīkstēja atrasties sabiedriskās vietās, tiem bija jāievēro distance no cilvēkiem un, tiem tuvojoties, brīdinot jāsauc: “Nešķīsts!” Šajā stāstā ir atklāts viens no pārsteidzošākajiem iemesliem šādai Jēzus rīcībai, tur teikts, ka “Viņa sirds iežēlojās”. Nekas nav spēcīgāks par Kristus vēlēšanos palīdzēt, piedot un žēlot. Kristus nebaidās pieskarties spītālīgajam, viņš izstiepja roku pretī ikvienam, kam vajadzīgs viņa dziedinošais pieskāriens.

Atgriežoties pie stāsta, mēs varam iedomāties dziedinātā slimnieka prieku, redzot, kā slimības simptomi un radītās traumas izzūd. Līdzko Jēzus to bija pateicis, spītālība no tā pazuda un tas tapa šķīsts. Taču tad notiek kaut kas pārsteidzošs. Vēl pirmais dziedinātā sajūsmas sauciens nav izskanējis, vēl Kristus roka guļ uz viņa pleca, kad “Jēzus skarbā balsī to tūlīt raidīja prom un teica tam: “Pielūko, nesaki nevienam neko, bet ej, rādies priesterim un upurē par savu šķīstīšanu, ko Mozus ir noteicis, viņiem par liecību” (1:43, 44). Kāpēc tik negaidīts pavērsiens, tik skarba rīcība? Vai Jēzu kaut kas uztrauca? Varbūt sadusmoja?

Cik skarbi ir skarbi?

Bībeles tulkotāji cenšas atrast dažādus veidus kā iztulkot grieķu darbības vārdu *embrimaomai* (ἐμβριμάομαι). Jaunajā tulkojumā lietota frāze “skarbā balsī”, 1965. gada tulkojumā “apdraudēja”, bet I.Hirša sastādītajā grieķu-latviešu vārdnīcā tas tulkots kā bārties. Interesanti, ka Jaunajā derībā šo vārdu var sastapt vēl tikai 4 vietās. Trijās tā atkal ir Jēzus reakcija uz apkārt notiekošo, un tulkojot lietoti vārdi, ka Viņš bija satraukts un aizgrābts (Jņ 11:33,38, Mt 9:30). Bet vienā vietā šādu neapmierinātību izrāda mācekļi – tur vārds tulkots “bija sašutuši” (Mk 14:5). Savdabīgu niansi piešķir V.E.Vaina skaidrojošā vārdnīca, kas *embrimaomai* etimoloģiski skaidro kā divu vārdu savienojumu *en* un *brime*, kur priedēklis *en* norādot uz darbības intensitāti, bet *brime* klasiskajā grieķu valodā (kas ir senāka nekā Bībeles Koinē) nozīmē sprauslāt, precīzāk – zirga dusmīgu vai satrauktu sprauslāšanu. Pārnesot to cilvēciskajās emocijās, to var saprast kā dziļu satraukumu, sašutumu un asu nosodošu pretreakciju.

Arī nākamais vārds, kas latviski tulkots ar frāzi “raidīja projām”, ir pietiekoši spilgts. Vārds *ekballo* ir ļoti daudz lietots Jaunajā Derībā, runājot par ļauno garu izdzīšanu vai, piemēram, naudas

mijēju izdzīšanu no tempļa pagalma (Jāņa 2:15). Šķiet, ka notiekošais ir jāsaprot tieši no šādas perspektīvas – līdzīgi kā naudas tirgotāju klātbūtnē tempļa pagalmā izraisīja Jēzus sašutumu, kaut kas arī šajā spītīgajā cilvēkā bija tāds, kas Jēzum lika tā rīkoties. Jēzus dziļi satraukts vai pat dusmīgs tūlīt dziedināto padzen.

Kad labāk klusēt

Kas gan varēja izraisīt tik spēcīgu Jēzus sašutumu? Un kāpēc bija jāaizliedz dziedinātajam iet un visiem stāstīt par brīnumu, ko viņš ir piedzīvojis? Mēs redzam, ka tieši to viņš arī dara: “Bet tas izgājis sāka daudz stāstīt un izplatīt runas par to, kas noticis.” (Mk 1:45) Burtisks tulkojums no grieķu valodas pat skanētu “sāka sludināt un izplatīt vārdu”. Tomēr Jēzus to nevēlējās. Viņa stingrā pavēle bija: “Pielūko, nesaki nevienam neko!” Savādi, ka mēs šodien esam acināti runāt, bet bieži vien klusējam, turpretim šim cilvēkam bija pavēlēts klusēt, taču viņš nebeidza runāt.

Atisinājums šai problēmai ir lasāms

no pilsētām Kapernaumas cikla laikā, un faktiski cikls ar to noslēdzas, jo “pēc dažām dienām Viņš atkal ieradās Kapernaumā” (Mk 2:1).

Dziedinātais spītīgais bija radījis problēmu – visiem stāstot un sludinot par Jēzus izdarīto brīnumu, viņš bija sacēlis tik lielu ažiotažu, ka “Jēzus atklāti vairs nevarēja ienākt pilsētā”. Tā bija nepareizā vēsts nepareizajā laikā. Galvenais mērķis pasludināt evaņģēliju pilsētas sinagogā vairs nebija iespējams. Pūli interesēja tikai dziedināšanas un brīnumi. Jēzus bija spiests pavadīt dažas dienas ārpus pilsētas un pieņemt cilvēkus “no visām malām”. Lai cik arī mums šāds pavērsiens var šķist pieņemams, tāds nebija Jēzus sākotnējais nodoms. Evaņģēlija pasludināšana pilsētā vairs nebija iespējama, un Viņš nolēma atgriezties Kapernaumā.

Jēzus uzņēmās risku

Šeit mēs nonākam pie ļoti interesantiem secinājumiem. Kaut arī Kristus saprata, ka spītīgā vīra dziedināšana izjauks Viņa nodomu sludināt pilsētā, tomēr Viņa sirds iežēlojās. Viņš nespēja

kāda laika nemiera gars viņā atkal var pamosties, ja saņemtā žēlastība līdz pašiem pamatiem nav pārvērtusi viņa sirdi.

Dievs runā saprotamā valodā

Jēzus runāja ar dziedināto skarbā balsī, jo, iespējams, citādi šis cilvēks neko nedzirdētu. Dievs runā ar mums tā, lai mēs Viņu saprastu un sadzirdētu. Dažkārt Viņam ir pat jāklie dz. Protams, tā nav cilvēciskā kliegšana. Tas ir kliedziens, kas atbalsojas dziļi cilvēka sirdī, un ne vienmēr viņš to spēj saklausīt. Mēs cilvēciski varam atsaukt atmiņā situācijas, kurās esam gribējuši, lai kāds uzklausu mūsu viedokli vai seko mūsu padomam, taču palikuši nesadzirdēti. Mēs izjutām par to sarūgtinājumu. Arī Kristus ir mums ko teikt, tāpēc nebūsim kūtri, stūrgalvīgi, remdeni vai fanātiski – neļiksim Dievam uz mums kliegt.

Viņš saprot mūsu cilvēcību

Šajā stāstā ir sajūta, ka Jēzus stingrie vārdi dziedinātajam it kā izskan tukšumā. Mums kā lasītājiem pat šķiet, ka, nepaklausot un ejot, un stāstot citiem

Diez vai arī mēs apzināmies visas tās reizes, kad ar saviem cilvēciskajiem priekšstatiem par to, kā jākalpo un jāpagodina Dievs, patiesībā esam traucējuši Viņa nodomiem.

45. panta noslēgumā. No tā saprotam, ka dziedinātā cilvēka sludināšana izraisīja to, ka “Jēzus atklāti vairs nevarēja ienākt pilsētā. Bet viņš palika ārpus pilsētas vientuļās vietās, un no visām malām ļaudis nāca pie viņa”.

Kā jau sākumā noskaidrojām, Marka evaņģēlija 1. nodaļa attēlo Jēzus atklātās kalpošanas Galilejā sākumu, ko nosacīti nosaucām par Kapernaumas ciklu. Tas sākas ar Mk 1:21 un noslēdzas Mk 2:12. Jēzus sāk savu kalpošanu Kapernaumas sinagogā 1:21, kur Viņš māca un dziedina. Viņa darbība ātri piesaista uzmanību, un drīz jau “visa pilsēta bija sapulcējusies durvju priekšā” (Mk 1:33, skat. arī Mk 2:2). Nākamajos pantos Jēzus skaidro Simanim par savu nodomu doties tālāk uz tuvējiem miestiem, lai arī tur varētu sludināt, “jo tādēļ es esmu nācis”. Tātad Kristus primārais mērķis bija sludināšana sinagogās un tikai pēc tam dziedināšana. Bet tad pienāk liktenīgā spītīgā dziedināšana, kas notiek kādā

atteikt šim vienam nelaimīgajam tikai tāpēc vien, ka Viņam bija citi plāni, lielāki nodomi šai dienai. Jēzus uzņēmās risku, dziedinot spītīgo, tāpat kā Viņš ir uzņēmies risku daudzās citās situācijās. Radot pasauli, Dievs uzņēmās risku, ka pilnīgi brīvās būtnes cilvēki ienesīs tajā grēka ļaunumu; sūtot plūdus, Dievs uzņēmās risku tikt pārprastam un pazaudēt cilvēku uzticību pavisam, dodot tautai ķēniņu, Dievs uzņēmās risku, ka tā akli sekos savam vadonim un tā garīgajai pārliecībai; sūtot tautu trimdā, Dievs uzņēmās risku, ka tauta zaudēs savu identitāti un asimilēsies, novēršoties arī no savas ticības; sūtot pasaulē savu Dēlu, Dievs riskēja, ka ciešanas un pasaules grēka nasta, kas gulsies uz tā pleciem, var izrādīties par smagu; un arī šodien, dāvājot ikvienam savu piedošanu un žēlastību, Dievs riskē, ka tā var tikt ļaunprātīgi izmantota vai nesaprasta. Līdzīgi kā tēvs savā namā bez nosacījumiem uzņēma atpakaļ pazudušo dēlu, uzņemoties risku, ka pēc

par savu piedzīvojumu, viņš ir rīkojies cilvēciski saprotami. Interesanti, ka Jēzus šo cilvēcību nenosoda. Diez vai arī mēs apzināmies visas tās reizes, kad ar saviem cilvēciskajiem priekšstatiem par to, kā jākalpo un jāpagodina Dievs, patiesībā esam traucējuši Viņa nodomiem. Taču Kristus mūs saprot, Viņš mūs pazīst un ir ar mums pacietīgs, vienalga, vai esam tikai Dieva meklējumu pašos sākumos, vai jau ar bagātu ticības pieredzi. Līdzīgi kā pazudušais dēls, kad atgriezās mājās, nedzirdēja no tēva puses nekādu morāli, arī Kristus nepārmet mūsu cilvēciskās kļūdas jeb, citiem vārdiem, Viņš zina, ka esam tikai grēcinieki. Galvenais ir, kas notiek tavā sirdī un kāda ir tavas dzīves trajektorija. Sirds, kas atvērusies Dievam, saprot un atzīst savas kļūdas, un, ja esi ceļā uz mājām, tev pretim nāks Tēvs ar smaidu un atplestām rokām. Jo “visi, ko Tēvs man dod, nāk pie manis, un nevienu, kas pie manis nāk, es nekad nedzīšu prom” (Jn 6:37)

Dažas lūgšanas, atgriežoties no GYC KONFERENCES

Ikdienā mēs pierodam pie daudzām lietām, kas patiesībā mums nav nepieciešamas. Mēs pierodam pie šīm lietām tiklīdz, ka nepamanām, kurā brīdī tās kļūst lolotākas, svarīgākas nekā Dievs. Darbs, mācības, pašizaugsme, koncentrēšanās uz sevi, uz sava rakstura nepilnību, draugi, ģimene – šīs un vēl daudzas citas lietas var pārvērsties par klupšanas akmeni, ja novietojam tās savu prioritāšu augstākajā plauktiņā. Pat tāda lieta kā kalpošana Dievam var kļūt par apgrēcību, ja no acu skata pazūd galvenais mērķis – cilvēku mantošana debesu valstībai. Ar šādu atziņu esmu atgriezies mājās pēc brauciena uz GYC (*Generation of Youth for Christ*) konferenci Austrijas pilsētā Lincā.

Konference notika no 23. līdz 27. jūlijam. Tās centrālā tēma bija *Unhindered*, kas tulkojumā no angļu valodas nozīmē netraucēts, nekavēts. Tā bija unikāla iespēja doties uz šo konferenci, nemaz nezinot, ko saņemšu, ko iegūšu, ko atstāšu un ko piedzīvošu. Šajās piecās dienās varēju apmeklēt vairākus seminārus, klausīties iedvesmojošas, izaicinošas svētrunas (galvenais runātājs šajā konferencē bija Sebastians Brekstons (Sebastien Braxton), bet vienā no rīta uzrunām uzstājās Latvijas Jauniešu kalpošanas nodaļas vadītājs Daumants Kleimanis), pēc kurām sekoja dziļas un pazemīgas lūgšanas. Kopā ar citiem dalībniekiem slavējām Dievu dziesmās,

dziedājām arī korī. Protams, par tām izjūtām, kas pārņēma, vienojoties ar citiem jauniešiem dziesmās un dziedot ar vienotu mērķi, ir lieki ko bilst. Šajos brīžos šķita, ka debesis ir tuvu klāt!

Starplaikos starp programmas daļām varēja apmeklēt reklāmas standus, kur dažs labs parakstījās uz apmācībām misijas skolā, cits pieteicās kādā misijas braucienā, cits uzzināja vairāk par veselības, mūzikas un citām kalpošanām. Šīs un vēl daudzas citas iespējas sarūpēja septiņās dienas adventistu organizācijas no teju visas pasaules.

Ik dienu katrs no konferences dalībniekiem varēja apmeklēt lūgšanu istabu.

Piektdien jaunieši devās ielās, lai evaņģelizētu un izplatītu labo vēsti Lincas iedzīvotājiem. Par šo programmas daļu jāsaka, ka tā bija rūpīgi izplānota. Jauniešiem tika piedāvāti dažādi evaņģelizācijas veidi, no dziedāšanas ielās līdz Daniela statujas un sabata dīvēna stacijai. Liels ļaužu pulks satikās veselības izstādē, citiem svarīgāk bija apmeklēt lūgšanu pieturu.

Tas, ko ieguvu šajā konferencē, ir ne-

aprakstāmi dārgs. Jaunas atziņas, ilgas piedzīvot Dieva spēku un mīlestību manā dzīvē, vēlme saprast Viņa prātu, jauna deva apņēmības, cīņas spars, vēlme nepadoties un soli pa solim tuvojies rakstura pilnībai, ļaut Svētajam Garam darboties manā dzīvē un labot to, kas labojams... Un pašlaik vislielākā mana lūgšana ir nepazaudēt šīs dārgās pērles. Tās ir lietas, pēc kurām ilgojas daudzi.

Arī man apkārt esošie cilvēki staigāja pārdomās iegrimuši, bet ar cerību. Varēja dzirdēt, kā no visām malām skan lūgšanas pēc pārmaiņām, pēc Svētā Gara.

Dažkārt, kad apzināties, ka ir tik daudzas lietas, kas jāmaina, no kurām jāatsakās šajā zemes dzīvē, mūs var pārņemt bezspēks, nogurums un pat bailas. Tomēr šādām sajūtām nav vietas tur, kur mājā cerība, kur ir paļaušanās

uz Dievu un lūgšanu spēku. Lūgšanām tiešām ir spēks. Pateicoties lūgšanām, daudzi varēja nokļūt uz šo konferenci (kā vēlāk izrādījās, daudziem nebija finanšu, lai dotos uz GYC), pateicoties lūgšanām, šī konference varēja notikt, un tikai lūgšanu dēļ tika izmainītas daudzu cilvēku dzīves. Man bija iespēja tikties ar GYC prezidenti Natašu Neblet (Natasha Nebblett) un pārrunāt ar viņu konferenču organizēšanas principus (arī mums Latvijā jau vairākus gadus notiek jauniešu konferences, kas savulaik tika inspirētas no GYC konferenču parauga). Tā bija vērtīga saruna. Uz visiem saviem jautājumiem es saņēmu atbildi – caur lūgšanām un Dieva vārda lasīšanu ir iespējams to atrisināt. Patiesi, Bībelē nav neviena stāsta, ko mēs lasot nevarētu piemērot savai dzīvei. Ar šādu atziņu ķēros pie kāda organizatoriska jautājuma risināšanas un piedzīvoju to, kā Dievs runā caur Savu vārdu, akcentējot kādas stāsta detaļas atkarībā no esošās situācijas. Nākamā mana lūgšana ir, lai ikviena kalpošana sākas ar vērsanos pie Dieva un lūkošanos Viņa vārdā. Vai mūsu vidū ir kāds, kurš nemeklē atbildes uz jautājumiem kāds ir Dieva prāts, kura ir piemērotākā kalpošana, kurā sfērā jāmācās vai jāstrādā, ar ko

jāprecas... Lai arī tie ir patiešām svarīgi jautājumi, mēs nedrīkstam pieļaut, ka tie tik ļoti nomāc mūs, ka kļūstam nespējīgi darīt pašu galveno – ik dienu ļauties Dieva vadībai. Īpaši grūti tas izrādās tiem, kuri pieraduši paši visu noteikt un izdarīt, jo tas ir ātrāk un prasa mazāk lūgšanu un pacietības. Un tomēr tik labi ir tiem, kuri ļauj Dievam noteikt! Grūti ir tiem, kuri neieklausās, un prieks par tiem, kuri ir pacietīgi saklausīt Dieva aicinājumu. Vienu no otra atšķir galarezultāts. Nav jāmin, kurā gadījumā tas būs vislabākais. Mana trešā lūgšana ir, lai esam pacietīgi un pazemīgi Dieva priekša. Dažkārt cilvēku pārņem iedvesma, kas līdzīga kņudoņai sirds apvidū – tā ir degsme par kādu lietu. Un ja nu tas ir Dievs, kas mūs cenšas pārliecināt par iesaistīšanos kādā darbā? Bet visu šo sajūtu var nomākt ikdienas rutīna un aizspriedumi, kas mums neļauj domāt un realizēt lielas idejas. Un kad gan vēl, ja ne tagad, mēs varēsim atļauties un uzdrošināties darīt lielas lietas, kas pagodinās Dievu? Ja kādu no mums Dievs uzrunā, nebaidīsimies darīt to, uz ko Viņš aicina, lai arī cik liels un nepaveicams tas varētu šķist. Domāsim lielas domas! Ar šādu atziņu esmu pāpildinājusi savu lūgšanu sarakstu.

Konferencei tuvojoties noslēgumam, es sāku pārdomāt, ko darīšu un kā dzīvošu pēc tās. Protams, pēc šīm piecām dienām garīgā pašsajūta ir augstākajā virsotnē, bet ir jāturpina dzīvot reālajā pasaulē, kur ik dienu ir jauni izaicinājumi. Iespējams, ka vieglāk ir pastāvēt, ja mācamies misijas skolā, ja dzīvojam ģimenē, kurā kristīgās vērtības ir primārās, ja komunicējam ar saviem labākajiem draugiem no draudzes. Bet kā gan būs ar šo pasauli? Mēs nedrīkstam norobežoties, baidoties kļūpt. Mums ir jāsaņemam un ar prieku jākalpo tajā vidē, kādu Dievs mums pieļauj. Lai arī kur mēs atrastos, paturēsim prātā, ka Dievs mūs spēj darīt pilnīgi brīvus, lai nebūtu nekādu aizspriedumu un bailu parādīt Viņa mīlestību mūsu līdzcilvēkiem. Ja Dievs ir nekavēts Savā darbā, mēs, ja vēlamies Viņam kalpot, varam būt nekavēti evaņģēlija izplatīšanā apkārtējiem. Kamēr vēl ir laiks, kalposim visur, kur esam, mantosim Dievam tos, kurus Viņš ir izredzējis. Mīlēsim tos, kurus Viņš ir mīlējis jau pirmais. Šī ir mana pēdējā lūgšana.

Jana Kuzmenkova

IMPACT Austrijā

Šajā vasarā Dievs man deva iespēju piedalīties IMPCAT Austrijā. Šāda veida evaņģelizācijas nometnes notiek visā pasaulē, piemēram, Norvēģijā, Austrijā, Latvijā u.c.

Nometnes tēma bija "ER formt uns" vai arī Latviski tas būtu "VIŅŠ mūs veido". Šo nometni apmeklēja apmēram 130 jaunieši gan no Austrijas, gan arī no citām pasaules valstīm. Dienas programma bija ļoti piepildīta, sākot ar rīta lūgšanām, svētrunu, lūgšanām grupās, semināriem, evaņģelizāciju, lūgšanām un liecību laiku, bet visam cauri mījās daudz dziesmu, prieka un sirds siltuma. Nometnē bija iespēja piedalīties tādos evaņģelizācijas veidos kā veselības izstāde, free hugs, grāmatu galds, lūgšanu pietura, cigarete pret augli, Daniēla statuja, kā arī bija iespēja iet pie bāreņiem un uz bezpajumtnieku patversmi.

Mani visvairāk pārsteidza tas, ka pēc tam, kad visu dienu dalījām ielūgumus, vakarā uz semināru atnāca 38 cilvēki, kas nebija adventisti. Kā teica viens no mācītājiem, pārsvarā cilvēki Vīnē laiku plāno savlaicīgi un nemēdz ierasties uz semināru, par kuru uzzina dienas gaitā, bet šajā reizē sekulārajā Vīnē bija noticis brīnums, pavisam neilgi pirms semināra sākšanās cilvēki nebeidza nākt. Mums visiem tas bija patīkams pārsteigums. Daudzi no viņiem turpināja nākt uz

semināriem arī nākamajos divos vakaros.

Mēs patiesi lūdzām pēc tā, lai redzētu Dieva brīnumus, un mēs tos arī piedzīvojām. Nav neviens šajā universā, kas māk pārsteigt savus bērnus tik daudz un dažādos veidos kā mūsu Dievs!

Anastasija Freimane

Gara auglis

UZTICAMĪBA

KRĀ: Brālīt, kamēr jūs ar tēti bijāt makšķerēt, paskaties, kas pie mums šodien atnācis ciemos!

KRŪ: O, sveika Grietiņ! Kā iet pa dzīvi? Kādi vēji tevi šurp atpūtuši?

GRIETIŅA: Tie nebija vēji. Mana mamma šodien ir šūšanas kursos un viņa mani uzticēja jums. Jums abiem mani ir jāpieskata.

KRŪ: Tas man patīk! Pieskatīšana ir viena laba lieta. Mēs ar māsu esam ļoti uzticami mazu vārniņu audzinātāji!

KRĀ: Jā, audzināt citus ir jauki. Ko mēs ar to mazo knīpiņu darīsim? Vai atkal izglītosim? Pagājušo reizi līdz burtu mācīšanai nemaz netikām.

KRŪ: Ko tu, māsiņ! Visā valstī brīvdienas, vai tad mēs kādi bērnu mocītāji!

KRĀ: Nu, nevajag tā teikt, man, piemēram, ļoti patīk iet skolā!

KRŪ: Patīk vai nepatīk, bet brīvdienas ir jāievēro! Atceries, mamma teica, ka pietiek ar to, ja mēs ar Grietiņu vienkārši parotaļātos.

KRĀ: Grietiņ, kas ir tas, ko tev ļoti patīk darīt?

GRIETIŅA: Man patīk šūpoties bērza zaros, un vēl man patīk visvisādi stāstīti.

KRŪ: O, tas labi! Mums tētis tieši vakar izstāstīja vienu lielisku stāstu par to, kā DIEVS izveda izraēļu tautu no Ēģiptes zemes!

KRĀ: Ēģiptes valdnieks sākumā nemaz nelaida viņus projām, jo gribēja lai tie vergotu tam visu mūžu kā mazie nabadziņi!

KRŪ: Bet Mozus uzticējās DIEVAM un teica valdniekam: Atlaid manu tautu no savas zemes!

GRIETIŅA: Vai tas valdnieks beidzot piekāpās un atlaida savus vergus?

KRŪ: Tieši tā! Izraēlieši beidzot devās projām.

Viņu bija milzīgi daudz!

KRĀ: Tā nu tauta devās projām un nu bija nonākusi līdz jūrai. Tālāk vairs nebija kur iet.

KRŪ: Tad pēkšņi ceļotāji izdzirdēja aiz sevis pakavu šķindoņu. Viņiem pakaļ dzinās ēģiptieši, jo faraons bija pārdomājis un gribēja tos vest atpakaļ.

KRĀ: Ļaudis bija ļoti nobijušies. Priekšā pletās jūra, aiz muguras – ēģiptiešu karapulki.

GRIETIŅA: Bailīgi gan, vai ne?!

KRŪ: Jā, trakoti bailīgi, ja aizmirst par to, ka viņus taču vadīja uzticams DIEVS!

KRĀ: Kad es kādreiz ļoti sabaidos, es gan uzreiz atceros, ka DIEVS mani redz un pasargā, jo viņš mani mīl! Un, ka VIŅŠ ir pilnīgi uzticams. Tad sev saku: „Tas KUNGS ir ar mani, es nebīstos ne nieka!”, un drosme atgriežas.

KRŪ: Es ar daru tāpat, bet izraēlieši palika ļoti dusmīgi uz Mozu un sacīja: “Kāpēc tu mūs atvedi te tuksnesī?! Nomirt vai! Labāk mēs būtu palikuši Ēģiptē un kalpojuši ēģiptiešiem!”

GRIETIŅA: Vai viņi nezināja, ka DIEVAM var uzticēties un tādēļ nav ko bīties?

KRŪ: Nezinu, bet labi, ka Mozus pats pilnīgi uzticējās DIEVAM, jo viņš DIEVU patiešām pazina. Viņš tautai sacīja: Nebīstieties, pastāviet un vērojiet, kā DIEVS jūs izglābs!

GRIETIŅA: Interesanti, kā tas varētu notikt?

KRŪ: DIEVS pavēlēja Mozum: “Pacel savu zizli un izstiep savu roku pār jūru!”

Tiklīdz Mozus tā izdarīja, sāka pūst stiprs vējš un jūra pāršķēlās uz pusēm, un vidū jūrai izveidojās sauss ceļš!

GRIETIŅA: Tas nu gan ir brīnums!

KRĀ: Nu izraēla bērni varēja sausām kājām doties cauri jūrai projām no ēģiptiešiem, bet ūdeņi

bija tiem kā milzīgi vaļņi abās ceļa pusēs.

Grietiņa: Ko darīja ēģiptieši?

KRĀ: Vai tu, Grietiņ, domā – viņi saprata, ka tiem nav nekādu cerību?

KRŪ: Neko viņi nesaprata! Ēģiptieši dzinās izraēliešiem pakaļ!

Grietiņa: Bet tas ceļš nemaz nebija domāts viņiem, vai ne?

KRŪ: Kā tad! Pat ne viens centimetrs arī ne!

Grietiņa: Kas ir centimetrs?

KRĀ: Tas ir tāds ļoti maziņš, mazītiņš gabaliņš. Krū: Mērvienība tā ir! Maziņa. Tāpat kā tu, Grietiņ. Tu izaugsi liela, bet centimetrs visu mūžu paliks centimetrs.

Grietiņa: Paldies, nu man ir skaidrs! Centimetriņš nekad nemainīsies.

KRĀ: Jā ir lietas, kas nemainās. Un viena no tādām lietām ir tā, ka DIEVS ir pilnīgi uzticams un brīnišķīgs! VIŅŠ ļoti stipri mīl savus bērnus! Šinī notikumā to arī tik labi var redzēt!

Kad nu visa DIEVA tauta bija izgājusi pa sausumu

jūrai cauri, DIEVS Mozum sacīja: “Izstiep savu roku pār jūru, lai ūdeņi atgriežas pār ēģiptiešiem.” Kad Mozus tā izdarīja, ūdeņi atgriezās savā vietā un nogremdēja visus ēģiptiešus jūras vidū. Bet DIEVA tauta laimīgi izglābās.

KRŪ: Redzi, kāds varens stāsts!

Grietiņa: Vai tagad izraēļu tauta saprata, ka DIEVAM var pilnīgi uzticēties?

KRĀ: To nemaz nevar izstāstīt, cik viņi bija laimīgi un DIEVAM pateicīgi!

Grietiņa: Paldies jums abiem par jauko stāstu. Man ļoti patīk, ka mamma mani uzticēja jums!

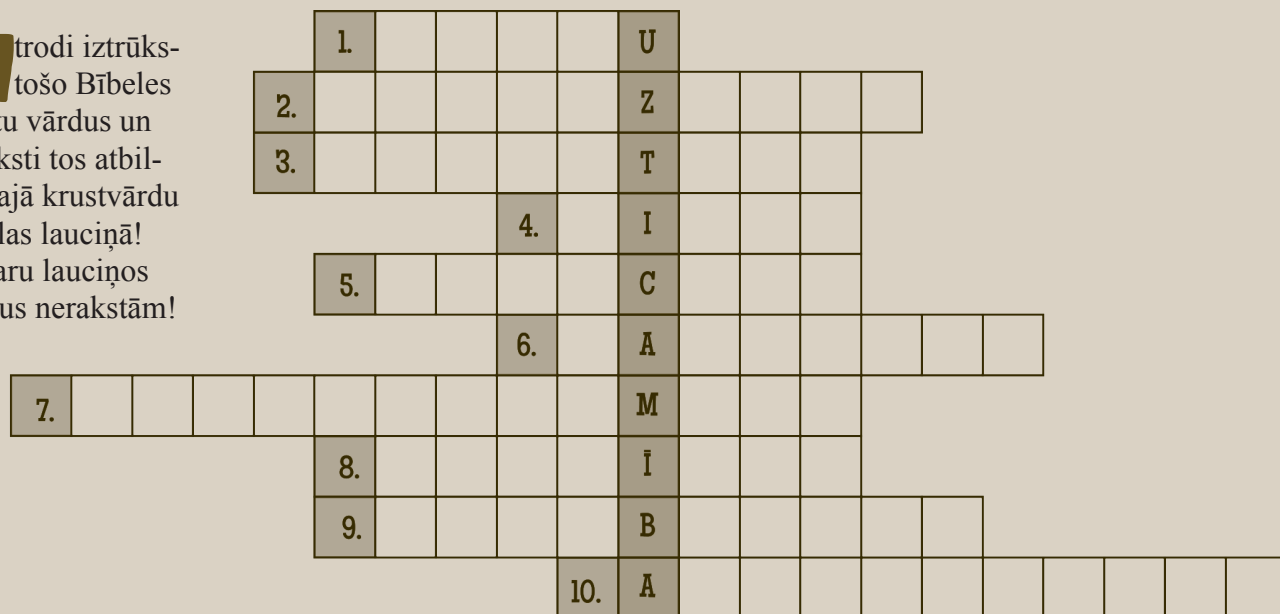
KRŪ: Re, mēs arī mācāmies būt uzticami! Un Tu, Grietiņ, mums palīdzi.

KRĀ: Lai jums, bērni arī izdodas būt uzticamiem visās lietās, ko darāt!

KRŪ: Ja nu jums gadās kādas grūtības, atcerieties, – ja DIEVS var jūru pāršķelt, tad arī jums VIŅŠ noteikti var palīdzēt! Jo DIEVS ir pilnīgi uzticams!

Uzdevums

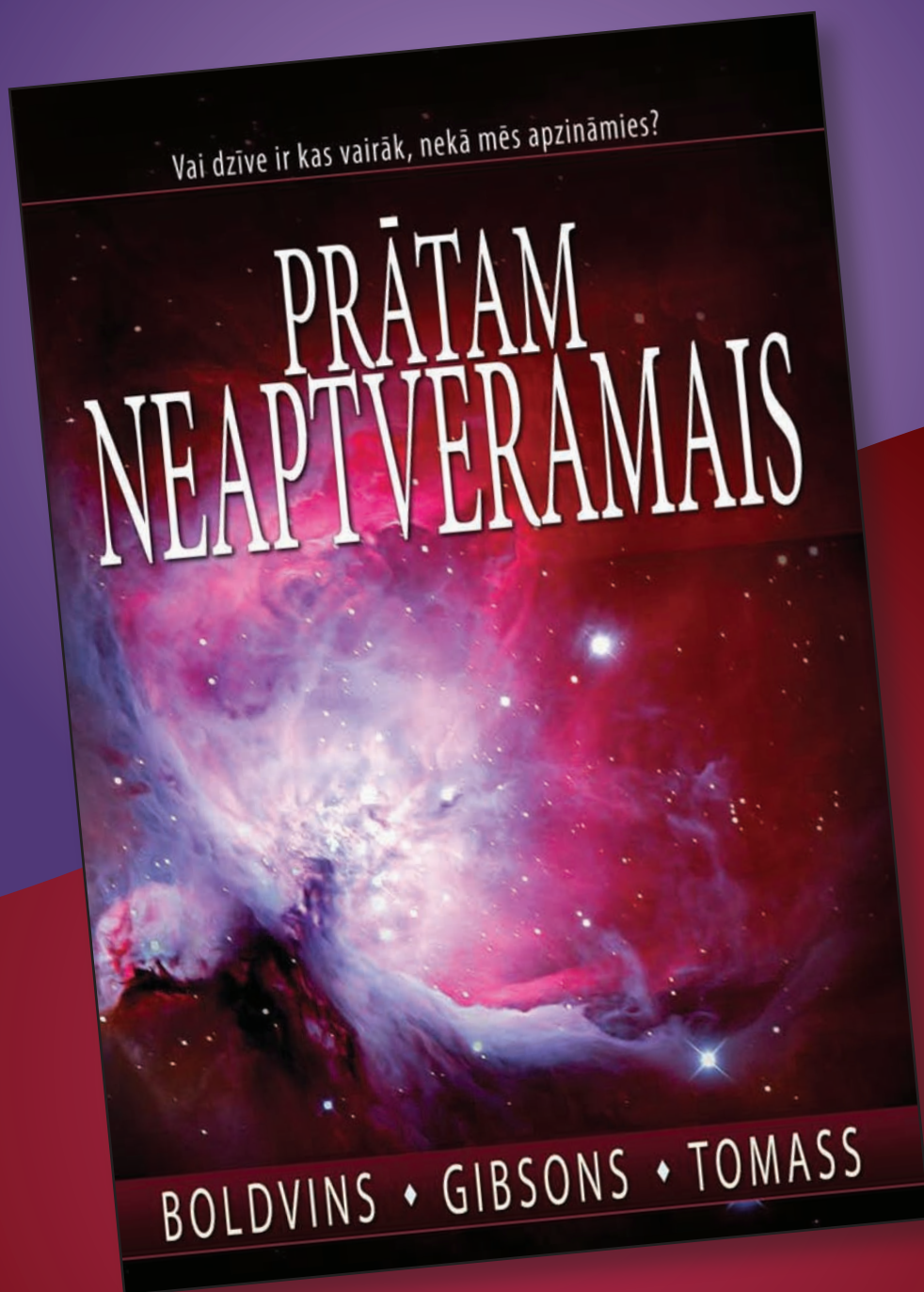
atrodi iztrūkstošo Bībeles pantu vārdus un ieraksti tos atbilstošajā krustvārdu mīklas lauciņā! Ciparu lauciņos burtus nerakstām!

1. Kam stipra ticība, tam Tu dod ... (Jesaja 26:3)
2. Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par lietām. (Ebrejiem 11:1)
3. Un vērosim cits citu, lai paskubinātu uz ... un labiem darbiem (Ebrejiem 10:24)
4. Bet bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie ... griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā. (Ebrejiem 11:6)
5. No namturiem galvenām kārtām prasa, ka tie būtu ... (1.Korintiešiem 4:2)
6. Liec man piedzīvot Tavu žēlastību jau no paša rīta, jo es ... uz Tevi! (Psalmi 143:8)
7. Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz ... (Jēkaba 1:6)
8. Uzticams vīrs piedzīvo daudz (Sal.pam. 20:22)
9. Kungs, Tava žēlastība sniedzas līdz debesīm un Tava uzticība līdz ... (Ps.36:6)
10. ... ka jūs netopat kūtri, bet sekojat tiem, kas ar ticību un pacietību iemanto ... (Ebrejiem 6:12)

MISIJAS GRĀMATA 2014

IZMANTO LIELISKU IZDEVĪBU UN UZDĀVINI SAVAM DRAUGAM,
PAZIŅAM VAI DARBA KOLĒĢIM VĒRTĪGU GRĀMATU!

VISUMĀ IR DAUDZ VAIRĀK ZVAIGŽŅU NEKĀ SMILŠU GRAUDU VISĀS PASAULES PLUDMALĒS. ZVAIGZNES, KO MĒS REDZAM PIE DEBEŠĪM, IR KĀ SMILŠU SAUJA. ŠAJĀ LIELAJĀ PASAULĒ MŪSU MAZĀ PLANĒTA IR TIKAI NELIELS PUNKTIŅŠ, TIK TIKKO PAMANĀMS. ŠAJĀ GRĀMATĀ APLŪKOTI NE TIKAI VISUMA UN DZĪVĪBAS BRĪNUMI UZMŪSU MAZĀS PLANĒTAS, BET ARĪ PATS BŪTISKĀKAIS — MŪSU EKSISTENCES BRĪNUMS. JAU NO CILVĒCES VĒSTURES PIRMAJĀM DIENĀM CILVĒKI IR DEDZĪGI MEKLĒJUŠI ATBILDES UZ DZĪVES SVARĪGĀKAJIEM JAUTĀJUMIEM. KĀPĒC MĒS ESAM ŠEIT? KURP MĒS DODAMIES? KAS NOTIEK AR MUMS PĒC NĀVES?

GRĀMATU VAR IEGĀDĀTIES IZDEVNIECĪBAS PATMOS GRĀMATU GALDĀ RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A, KĀ ARĪ ADVENTISTU DRAUDZĒS VISĀ LATVIJĀ